

Hvězda

českých paní a dívek

ČÍSLO 41. (836)
Praha, dne 10. října 1941

1²⁰

Žitavě ve STÍNU

nový krásný román spisovatelky MARIE BLAŽKOVÉ
o bolestech mateřství začíná již v tomto čísle. Foto Lukas.

Válec v sovětských vojácích. Válec a nejvyšší velitel branné moci zdraví na své projížďce po frontě zraněného vojína.
Melantrich, Praha Foto Heinrich Hoffmann, Berlín

Zástupce říšského protektora, SS Obergruppenführer a generál policie Reinhard Heydrich vchází v doprovodu státního tajemníka SS Gruppenführera K. H. Franka do pražského hradu.
Melantrich, Praha Foto Čepo

Zastupující říšský protektor SS Obergruppenführer generál policie Reinhard Heydrich přijal 30. září v přítomnosti SS Gruppenführera státního tajemníka K. H. Franka (na snímku vpravo v popředí) státního prezidenta dr. Hácha.
Melantrich, Pr. Lu. Snímek Aktualita-Foto Čepo

Trasky sovětského bombardovacího letadla, sestřeleného protiletadlovými dělostřelci.
Melantrich, Praha Foto Heinrich Hoffmann, Berlín

ŽIDÉ V ZÁKULISÍ

V soulasném zásepe, nejvyšším to konfliktu, jaký světové dějiny znají, došlo brzy i na velkou globu, zdaleka nepřiměřenou jejich významu a počtu, také Židů. Oni to byli, kteří sevali západní státy Evropy do války proti Říši a oni to jsou, kteří dosud v Anglii i v Americe — a zejména ovšem v bolševickém Rusku — ovládají očižle vládu. Že při tom neradují blaho a prospěch národů, které vedou, nýbrž jenom a především svůj osobní prospěch, je na blbě dni. Avšak Židovští plutokraté se nedokážou spokojit pouze tím, že by svou záchrannou vykoupení oběti národů, které se ještě nezabývaly jejich jba. Pokoušeli se prostřednictvím londýnské propagandní centrály, kterou zřídila mají v moci, ovlivňovat všechny evropské národy vůbec a nabádat je k šíleným podnikům. Ať se mluví o londýnském rozkladu hierarchií, žid, český nebo německý, rumunský nebo francouzský, vždycky je to Žid, kdo předsedá nebo to byl aspoň Žid, který našel, co se má mluvit. A je tragikomické, jestliže chci vypovídat v národních tiskovinách podíly právě této Židů, kteří celým svým založením byli vždycky a stále internacionalisticky a tibi z největší míry iud k sociálně demokracii internacionálně nebo přímo ke komunismu. Dnes sděluje naše kabáty a vlastně. Cbe-li přiklad, není třeba jít daleko: Žid Lautman, který je pásem české relace v londýnském rozkladu, byl sociálně demokratickým poslancem.

Nechť by to ovšem Židů, aby svůj program odboje neprovdělili Židovský mazan. Vždycky ale, které si vymyslí, aby patřili Říši, zaměřili tak, aby práce i odpovědnost za

ně spadla nikoli na Židy, nýbrž na český lid. V tom je Londýn opatrný a volí prostředky takové, aby bylo zaručeno, že Židé nřadon postřezení. Jenže v tom se Židovská propagandní centrála londýnská zamýšlí a jestliže odpovědné úřady Říše zavazely povinné oznamování Židů v celé Říši Žlutou Davidovou hvězdou, je to odpověď za skutky, kterých se zezada dopouštěli Židovští soukromníci z britského rozkladu. Židé také nezůstali nepostřezeni a je zřejmé, že se vi velmi dobře, kdo je protivníkem Říše na druhé straně lamenitického průhledu. A dokonce se to i velmi výmluvně prozradilo, když v předsedě oznamování židů Židů Žlutou Davidovou hvězdou vřoval cizí rozklad, „utrpení“ židů Židů dlouhé říkání o ubezpečoval je, že se jim to jednou všechno vynabrali. To je arci podivná spravedlnost: českým lidem, šlechtikům i úředníkům, veřejným zaměstnancům i podnikatelům, se dávají rozkazy, co mají dělat, aby poškodili Říši, aniž se jim za to slibuje cokoliv. Kdežto po Židech se nezálad nic, ti nebyli vyzváni k žádné podstatné akci — a za to se jim slibuje, že budou jednou za své utrpení odměněni. Není v tom kus drzosti?

Oznamenání Židů umožňuje, aby byli odhazováni do mezí, za něž patří. Už nikomu chodit nakupovat ká a jak se jim zlíbí, nemohou přestupovat nežičení o jízdu tramvají a o chůzi v zakázaných okružích, nemohou se opít mezi aricie a kmitat je výmysly svými ži londýnského rozkladu. Nyní každží vi, že má před sebou Žida a vi také, jak se podle toho zařadí. FRAM.

Zpravodajství z Říše

Věda ve službách práce

Povolání ženských vedoucích říšské pracovní služby náleží k těm povolaním, jejichž vývoj je nejrychlejší spojen s budoucností nového Německa. Ve všeobecné výstavbě otvírají se též pro německou ženu nové pole činnosti, zejména v národních výchovné a v sociální péči.

Uprostřed práce ženské pracovní služby působí vedoucí tábora; ta udržuje těsný styk s pracujícími dívkami a rodinami. Jest pověřena vedením pracovního náboru výchovných sil ve skupině, v okresu a ve škole. Vedoucí tábora přináší do své práce vědomí lidskost, plně porozumění, pevnou ruku a moudrý životní praktický smysl, jak toho vyžaduje život tábora.

Být vedoucí znamená být zároveň kamarádkou a vychovatelkou. Jako kamarádka má vedoucí ve styku s dívkami porozumění pro radost a potřeby všedního dne, radí dívkám a saskává si jejich důvěru. Jako vychovatelka určuje dívkám cíle a pomáhá jim těchto cílů dosáhnout.

Vzdělání a zkušenosti — pokud si jich ženská vedoucí sama již s sebou nepřináší — dají se získat v říšské pracovní službě samé. V táborech a ve školských říšské pracovní služby rozvíjí se výchova, odpovídající mnohostranným požadavkům táborového života a připravuje vedoucí stále větší vědomí odpovědnosti.

Avšak i mimo tábor jsou ještě pole působnosti, podmiňující zvláštní vzdělání. Tak je třeba zvlášť nadaných vedoucích pro odbornou činnost věcných pracovních a učitelů. Říšské pracovní služby má velkou potřebu odborných sil, zvláště akademických; na předních místech jsou zejména lékařky a právničky, učitelky národopisu a tělovýchovy, národohospodářské pracovníce a architektky interiéru. Kdežto část vedoucích přináší do pracovní služby již ukončená studia, ostatním umožňují se výchova podle zvláštních ustanovení. Tak na př. pořádá se běh na Schillerově univerzitě v Jéně (Jena) pro 35 ženských vedoucích, kterým se poskytuje možnost nacháchat přednáškám s oboru biologie, rasové hy-

gieny, filosofie, filologie a hospodářských věd. K tomuto běhu přidružuje se jiný, věnovaný hudební výchově a hrám; běh, věnovaný lidovému umění, dálečité pro pracovní činnost v NS, lidové pěti, v pěti o mládeži a pro pomocnou službu v závoděch, zakončuje tuto výchovu.

Také cíl vysokoškolské výchovy sleduje nejen prohloubení odborných vědomostí, nýbrž i prohloubení zkušenosti získaných v praktické životě a zshodnocení poznatků. Usiluje o více, než jen o akademicky vzdělané odborné síly — usiluje o typ ženské vedoucí, která dovede vědu proměnit v živoucí praxi.

Mnohostrannost pracovního úkolů poskytuje vedoucí tábora možnost, aby rozvinula svou osobnost a své schopnosti. Má k ruce pomocnice, kterých může použít a přeloužit těkání své práce směrem, který nejlepe odpovídá jejímu nadání.

Úkoly a ideje ženské pracovní služby sjednocují veškeré vedoucí této služby, hlostejno, na jakém místě. Jednota cíle je spojuje právě tak silně, jako jejich společné prostředí. Základnou veškeré práce

vedoucích je životní forma tábora a plnění povinností k německé zemědělské hospodyně. (Čepo)

Nová kuchyně

Na správném použití koření záleží dobrá chuť jídla. Neun-li přístužného koření, musíme obyčejně jít zcela jiný jídelní listek. Vychovatelka věda již dávno poukázala na to, že můžeme používat místo ostrého, citostemského koření našich domácích bylín a vlastního koření, jehož si musíme vážit pro jeho velký obsah vitamínů, pro minerální látky i pro léčivost. Nezáleží však spokojit se jen na př. s pačinkou a petrklížem, nýbrž musíme skoušet i byliny, kterých jsme dosud neznali. Bereme naprosto ovšem jen malé částky a při dostatečném smísení postupujeme opatrně. Teprve když jsme získali určitou zkušenost, můžeme se pokusit dále a kaření zase jen „podle chuti“.

Čerstvé lističky z plody kapru používáme nejen k úpravě ryb, ale i masitých jídel, hub, salátů, omáček, polévk a syrové stravy. Čerstvé listky zahrnutí ředkvičky jsou dobrým kořením na salát, bílé sýry, polévky a omáčky. Kmínu používáme do polévek, omáček, salátů, jakž i masitých a zeleninových jídel. Čerstvé i sušené listky máty pepř hodí se jako koření k luštěninám a používáme jich i jako posmažku na chlebě. Čerstvé nebo sušené listky a koflíky libečku lékařského můžeme kořeníť polévku, omáčku, salát i zeleninu. Čerstvé nebo sušené listky meduňky — i její květy — herme k masu, rybám, hubám, salátů, k zelenině a omáčkám. Čerstvé i sušené listky rozmarýnu můžeme používat jako koření k masu, k draběcku, salátů a omáčkám. Podobně lze užit šalvěje k masu, rybám a k salátů. U celku nepoužíváme jen hlavy, nýbrž také čerstvého a sušeného listu této zeleniny, jež se hodí pro saláty, polévky a k syrové stravě. Čerstvé nebo sušené matička hodí se nejen jako koření do nápojů a ovoce, nýbrž také do sladkých jídel, do salátů a pečiva. Listky a kvetoucí koření yopu používáme čerstvé nebo sušené k okouření polévek, omáček, pečena a syrového jídla. Použití toho nebo onoho koření může mnohé hospodyně xpru se stát nezvyklé. Jakmile si však jednou zvykneme na jemnou chuť tohoto koření, budeme svého domácího koření používat stále více. (Čepo.)

Vůdovo Vedení a Výkony
Velkoněmeckých Vojsk Vyzní
Ve Velké Vítězství Ve Válece
na Východě

MARIE
BLAŽKOVÁ

Tvář VE STÍNU román

Potkali se na rohu před Kamiliným obydlím.

Když nebylo od rána husté pršení, byla by Kamila přišla, že tu na ní čeká. Ale takto... Lilo celý podzim, lilo celé zimo — teď už byl den před Silvestrem a vlude bylo tak vlhko, jako by už nikdy sucho být nemělo. Místo sněhu deště, místo mrazu drnčící, sychravé dny, samé mokro. Byl by musel být bláznov, aby si tady nechal promoknout ramena a těci stroučky s kloboukou za límec — ostatně jistě ani nemohl vědět, že byla celá odpoledne v holici a že se bude vracet právě v tuto chvíli, kdy se už v ulicích malého města setmelo a na rohu se rozsvítila elektrická lampa.

Bylo to tedy jistě jenom docela obvyklé setkání, jako se potkávali celých deset let, co byl ženat a chodil domů ulicí okolo jejich domku. Nikdy spolu při takových setkáních nemluvil, vždycky byl jenom jeho němý pozdrav, hluboké smeknutí klobouku a její plaché podkokení rovněž němým pokynem hlavy. Píchnutí kdesi hluboko u srdce, které vždycky provázelo setkání dvou lidí, kdysi pro sebe mnoho znamenajících, nebylo na venek vidět, a v poslední době už ho ani u Kamily nebylo. Mohla tedy docela klidně jít dál i dnes, beztoho spěchala, aby včas ušlechtila na rohu se rozsvítila čtyři hodiny v holici.

A přece uvážila krokem, jak se zastavil těsně před ní. Stála proti němu s lehkým mražením v zádech a pohledu očí, které kdysi milovala, hlídala okně známé gesto, kterým znal klobouk s hnědých vlasů a po prvé po těch letech ušlechtilý a známý hlas: „Dobrý večer!“

Už tehdy to byli vždycky jeho pozdrav. Nikdy neřekl: poklonka nebo mákuca jako ostatní boři. Dobrý večer, říkal vždycky v tom jediném bláznivém, horoucím tóně. Při tom se mu zalekaly zuby ve rtech, tehdy tak mladých a světlých, které Kamila horoucně líbala uprostřed spících voňavých luk nebo ve stínu domovních dveří, když se vraceli. Kamile poplátené bilo srdce vždycky už při tom pozdravu — jako teď — přistihovala se s hrůzou, kdy už je to leta pryč, je vdána a dokonce bude brzy maminkou — maminkou!

Nášla svoji rovnováhu, vzpruhla se v ramenou a pomalu se v srdci místo popláteného tlukotu rozlézal starý vzor, který ji po léta nutil dělat všechny kroky tak, aby právě on cítil, že už pro ni nic neznamená, naopak, že je velmi šťastna; že je proti němu, okolo něhož se opřádá tolik nevysvědčených historií, vlastně ve veliké výhodě.

„Dobrý večer,“ řekla lehce a jistě a usmála se. „Že to budete zrovna vy, koho potkám na posledním kroku odů?“

„To schválně,“ přiznal, „čekám tu už hodinu.“

Tedy přece — zachvělo se zase poplátené Kamilino srdce, zatím co ústa šikala s lítostným udivením: „Jak jste mohl vědět —“

„Ondřej se trpce usmál: „Odkázal jsem tady jeden o druhém všechno ví, divím se, že byste si toho nebyla vědoma. Z lékárny k holici je pět kroků a do holičky je vidět z ulice. Tři lidé, kteří šli od doktora rovnou k nám, řekli, že sedíte uvnitř. Paní Hrabová — říkali. Už je odšedivovaná — je tu dnes naposled, věří odjíždí — dít se hezkou pro manička.“

„To vám bylo jistě dokonale lhostejné,“ usmála se Kamila lhostejně.

„Vidíte, že nebylo — když tu už hodinu na vás čekám.“

„V tom delší je to skutečně obdivuhodné!“ „Nemohl jsem podplatit svatého Petra, aby mně přečaroval děst na měsítní večer. Neznám se ani s dvacítkou měsíčky, aby si z protekce na okamžik přecdlil v svého ohně a vyměnil úlohy, aby se mně pro to poslední setkání s vámi vykouzlil máj. Musel jsem se spokojit s tím, co je.“

„Bylo to tak nutné?“ zeptala se Kamila tle.

„Žitru tu už nebudete —“

„Tak to nemyslím —“ zamířila se Kamila.

„Myslím, jestli to bylo nutné, abyste na mne vůbec čekal. Vždyť jsme vlastně všechno dohodli už dávno — celá léta přece —“

Měl chvíli, potom šel s lehkou nervosou: „Jsem dokonale mokrý, Kamilo a tohle vlhno vlasy, které ti asi pracně dlouho patřely. Tvůj vlak jede za dvě hodiny — dej mně je!“

Namítla pláž, raněna jistotou, s jakou se vrátil k dávnému týkání: „Co byste si s nimi počal?“

„Pozvu tě někde do sucha a tepla, kam budeš chtít. Do kavárny, k cukráři —“

„Byly by z toho hezké věci,“ usmála se trpce Kamila. „To by bylo komu pro všechny, zase nás po letech vidět pohromadě, víte sám, co je malé město —“

„Sedm hodin večer je doba, kdy večerí lidé i na malém městě,“ namířila skoro prosebně. „Ostatně odjíždíš daleko a na vždycky a mně jako lidě řekli lhostejně — prosím tě —“

„Doložil mně a Kamila náhle viděla jeho tvář ve světle pouličního svítidla, unavenou, se zvláštním trpkým ryscem okolo úst. Bez své vůle byla náhle zachycena soucitem. Konečně měl i pravdu. Večerťet musí i ona, po jede skoro celou noc a až přijde, bude první otázka Pepova: jedla jsi pořádně — aby malické netrpělo...“

Náhle v ní zase vzkypěl pocit vlastního štěstí a přemýšl nad tím, kdo tu stál před ní. Má-li někdo štěstí před večerem, nemůže ho být kousíček druhému, když o to tak prosí? Zasmála se a řekla lehce: „Máte pravdu. Jenže, čekal-li jste už hodinu, můžete počkat ještě deset minut, za tu dobu budu právě hotova a jsem ochotna jít na tu večer. Spodnínkou —“

„No?“

„Že nejsem váš host, platím si sama. A s další: že mně nebudete tykat. Jsem vdaná žena —“

„Vím to ať přitlil dobře.“

„Souhlasíte s podmínkami?“ ptala se šerem.

Kývl.

„Tedy na shledanou!“ zasmála se Kamila tle, odběhla ke schůdkům svého bývalého domova a odemkla dveře. Ohlédla se — stál dosud na rohu, dívaje se za ni. Tehdy byl vysoký, hubený chlapec, sám se smíval, že mu kamarádi na studiích říkali pečlivok. Ted nebyl hubený, měl statná, široká ramena, na kterých ležel promočený nepromokavý plášť s límcem, svednutým až ke krku. Pološiroký velurový klobouk byl tak mokrý, že jeho jemný vlas se slepoval v chumáče a střecha schliple klešala dolů, v pravidelných intervalech si kapala voda.

Jak vypadal uboze a nešťastně — dělal si jenom ten děst? Ba ne, vždyť byl i kolem očí, na nichž ležela těžká víčka, samá vráská. Ale ty oči, tak tmavě šedomodré, že se počítá

každý byl jist jejich černí, oči s kontrastním, modravě lesklým bílmem, byly stále stejné. Jako kdysi...

Bo ano, když ty oči všechny dívky z města milovaly. Přšel sem jako hezký, vzrostlý hoch, který právě dokončil lékařnická studia a dostal se na praxi sem. Měl svůj stálý příjem, postavení, vzdělání, byl živý a hezký hoch, inu, byl to, čemu se na malém městě říká parťák. Všude tam, kde měli dcerky na vdávání, byl proto vítán. Samozřejmě i u Kamilinych rodičů. Ji bylo tehdy osmnáct let, byla jedináček, hezká, vytáhla holčička s bohatými, zlatoplavými vlasy. Rodiče žili oba, otec úředník spořitelny, matka sama bývalá úřednice s malou penzí. Po svačbě měli hocha, který však brzy zemřel, bylo mu sotva pár týdnů, Kamila přišla potom po delší pauze a byla úměrně tomu chována, až rozmazlována. Měl hezký domek v nové městské čtvrti, s malou květinovou zahradkou vpředu a zeleninovým záhonem vzadu, lidé mu říkali vila a přidávali k tomu: coť tam, tam budou peníze! Kamila byla tihle, chytřejší děvče, lehce se učila, ale o žádných studijních docích sechtily slyšet, protože střední školy v městě nebylo a dít ji z domu, k tomu by se nebyli odhodlali. Vychovala proto čtyři dítý mčfanky a rodninou školu. Jediné vyzrebrala: hodiny řeči, ke kterým měla zřejmý talent. Ovládala také tři v těch osmnácti letech, hrála klavír a pohrávala si se srdci studentů, kteří na ni psali básně, když se tloukli vlnkem do krajského mostu do gymnasia a zpět. Kamila se nechala obětovat, aniž si sama zadala. Studenti ji proto začali uzavřít říkat princezna. Jejich maminky k tomu trochu jistivě dokládaly, že asi na prince také čeká.

Nedělala: zamýšlela se celým srdcem do hezkého Ondřeje, který se najednou v malém městě zjevil. Byl věkově osm let od sebe, tak zrovna se k sobě hodili, i výkolu — takže i nepříte, zejména maminky dcerek, které to v němčině konkurenční zápolení o Ondřeje probíhaly, to musely usnat.

Viděl se každý den ode dne, kdy se potkali prvně v kvetoucí červnovém večeru. Od té chvíle si Kamila po každé olitla holici rty a popravila těm, musela-li jít podlouhým na náměstí okolo lékárny. Ondřej tam sice měl plné ruce práce, ale přece měl čas vzhlednout a usmát se na hezké děvče, které tam vrhlo plachý pohled. Líbil se ji jako nikdo — nosil černý plášť, nad kterým svítila bílá skrytá límce a výš se matně bělela tvář pod hnědými vlasy. I když bylo v lékárně temněji, protle okna vedla do podlouhí, byla myška s panem lékárníkem vyložená — to byl totiž malý, starý, tlustý pán, který většinou seděl před podstávkou na slunci, vyhlídal své revma a strážně se zajímal o všechno dění na malém městě.

Když přitlil hezký Ondřej večer za Kamilo, nemíval už černý pracovní plášť, ale buhuže anglické šaty, lemné světlé a zase se Kamile tak líbil; k lásce tu přistupovala i pýcha, že je to zrovna ona, za níž přišel, ačkoli je tu dost jiných děvčat, možná hezčích i bohatších. Zpočátku ani nechodili sami, ale ověšení hostem Kamiliných kamarádek a jejich studentů. Ale láska je vynalézavá a tak si Ondřej vždycky svoje děvče odvedl. Vodil ji třeba jako domů, dostali se opravdu až do uličky, kde bydlela, do uličky skoro stejných zahradních domků, která celá voněla mathiolou, růžemi a šalimami. Ale nebyly to ony, kdo zpíjel Kamilinu mladosť hlavu, byl to Ondřejův huňatý kabát, který do sebe vplí pachy včelomých prázdků, vodiček a mastí, těžkou, pro Kamilo úžasnou vůni lékárny, s kterou souhlasil Ondřejův pokojík. Na metry daleko Kamila Ondřeje po léty vstřítila a doma ji také s úsměvem říkali: čichneš apatykou, děvče!

Byla to veliká láska, prudký, spalující, úžasný cit. Kamila zářila láskou, rozkvetla, celá dsi si zpívala, zpívala láskou, šťastnou, optovanou láskou. Chodili za město, do spících luk, po voňavých mezích. Kamila vě-

děla, město jenom tužilo a shovívavě se usmívalo nad časnými zastaveními vlude, kde už nebylo zvykavých očí, jenom dvojí, mladá, žhavá náruč, dvojce botičky rty v nekonečných polibcích, pověsujících každou zaprášenou stínici, osamělý strom, šipkový keř nebo plinu v lukách. Nikdo na to nic neřekl, když — podle termínu v městě obvyklého — Ondřej se za svou lásku nijak nestýděl — naopak, chodil Kamilo doprovázet až k domu, u domu na ní večer čekal a chýběl jenom krůček, aby chodil i do toho domu jako uznávaný ženich.

Ten krůček ale právě nebyl nikdy uskutečněn. Město, které říkalo, že není důvodu, proč by taková mladá, prudká láska neskončila svatbou, náhle bylo postaveno před fakt, že tu důvod byl a že se ti dva nevezmou.

Když se totiž krásné a vášnivé léto chýlilo k podzimu, Ondřej náhle večer nepřišel. Nikomu nic neřekl; Kamila marne čekala v nejhezčích látech u zahrádky a šla spat nečistěná, když byla noc a bylo jisto, že nepříjde. Na druhý den nesvítily ani bílá skrytá límce nad čerňm pracovním pláštěm za skly lékárny; za pulcem obeluhoval staromládenecky mruzný pan lékárník. Ondřej nebyl. Za nic na světě by tam Kamila nebyla šla sama, ale našla se oběťvám kamarádka, která při koupi žvýkaček gumových bonbonů prohodila nevinnou otázku, kde je pan asistent. Pan lékárník pokrčil vyhlíhavě rameny a řekl suše: „Telegram — náhlá dovolená — on se zas vrátí.“

Také se vrátil — ale ne sám. Ženat.

Ah, to bylo pro Kamilo tle!

Ve větším městě by se to bylo možná stálo, ale v malém ne.

Kdekoliv tady o té lásce věděli. Ne všichni ji přáli, ale byli aspoň shovívavě mladosní. Teď se však karta obrátila. Proč se v takových případech, kdy se děvče rozjede s hochem, obrátí lidská zášť proti tomu děvčeti? — Večer před Ondřejovým odjezdem přece ještě spolu byli, byl ji dokonce vyprovodit a — to tle! — A teď toto!

Najednou přijel, v krásném zářivém podvěteru s dohasínajícím západem slunce; šel od nádraží zavřen s drobnou, přetřihloučkou ženou, která je bladá jako světice, má něnou tvář a v očích poplátený, skoro uplínový výraz. Kolem dsi zvláštní ryš, něco mezi hořkým úsměvem a strachem a ublížením — úplná papírka. Na vysokém Ondřejovi zrovna visí, zatím co on zdraví a pláse pozdravuje známé. Uhýbá očima, kde může, vůbec se nedívá směrem ke káiněce uprostřed náměstí, u které jako obvyklé stojí hlouček děvčat a mezi nimi jedna vysoká, plavá a hezká — vůbec se tam Ondřej nepodíval a přece by mohl naprosto přesně popsat, jak je v tom hloučku děvčat náhle, ušlechtilo, jak se všechny zraky točí po té vysoké a hezké Kamile, která tu stojí náhle jako na pravní, bludně až je zrnalá a svírá křečovitě rty. I Ondřej tak bludně a svírá rty, ale je muž. Zatím co Kamila ustupuje zpátky a jako raněná opírá se o kámen kašičky, aby nepadla, jde Ondřej pevně, podpíraje malou, něnou bystou, jde i dost rychle, jako by už chtěl být s dohledu těch divčích očí u kašičky.

„To vyšetřím,“ řekla však právě v kruhu těch děvčat malá blondýnka, táž, která se byla v lékárně zeptat po Ondřejovi. Možná, že to bylo ze zájmu o někoho, na koho si sama broušila malé dravčí zoubky za růžovými dýsty, možná že opravdu ze zájmu o zrnalou kamarádku. Než ji mohl někdo zadržet, vyběhla z kruhu děvčat a rozběhla se střemhlav po náměstí, předešla mladý pár, náhle vlak klopýtl a padla na kolena zrovna před mladou dámou, div ji nestihla soustát s sebou.

Malá dáma se pokácelá zastavila, blondýnka se zvedla se země se strašnými omůvami a ruměncem studu, omůvav se, ale neodcházej, naopak, obrací se k Ondřejovi a vyrazí překvapeně: „Je — pane asistente — to jste vy —“

Útok je příliš zřejmý a nerafinovaný, ale Ondřej ani tady nemůže couvnout a tak

V neděli chutný Oetkerův pudding!

Dr. Oetkerův pudinkový prášek obdržel na ústřední potravinových listů „b2“ a ústřední dětského chlebovho listů „a“ a „f“.

bledý, ale nerozpacitý říká dárce vedle sebe: „Ty dovolíš, Eli — to je slečna Věra, moje známá a naše častá zákaznice, a to je, slečno Věro, moje paní.“

„Těší mne — gratuluji —“ vyspala blondýna v ústupu a překvapeně teď docela nelibě. Potřásla podanou rukou, tak slaboučkou jako ruka dítěte a než se mohla mladá paní vzpamatovat, byla pryč, zase zpátky, jako by asi zapomněla na příchodu a směr svého předchozího spěchu.

A ovšem novinu hned vysypala děvčatům u kašničky, takovou novinu, že nad ní všechny zůstaly bez dechu, ani si v prvé chvíli nevšímaly, že se z jejich středu ztratilo štíhlé děvče a zmizelo do postranní uličky k světlému domovu s rozbitým srdcem a popleněnou duší, s úplnou hrůzou z přístičích chvílí, kdy bude muset doma přiznat svou největší prohru.

To už nikdo nevěděl, že v chodbě lékárny, za dveřmi, které se zavřely za mladou dvojici, ležela rozdechle útloučká žena: „To byla ona?“

„Ne,“ odpověděl jí její muž.

Křehké prsty se zalomily do sebe a malá duška s bojkym rysem křepila: „Škoda — na tuto bys byl třeba zapomněl. Ale na tu druhou?“

Nikdo to nevěděl, v městě se jenom ještě téhož večera rozklíčlo, že Ondřej je ženat. Všichni mysli na Kamilu: ti, kdo ji přáli, se zarazili jak: jak to? — a ti, kdo nepřáli, měli aspoň přičinu se škodolibě zasmát, zejména maminky, které si říkaly s jakými uspokojivým zadostiučiněním: zaplať pámbu, že to nepostihlo tu mou holku!

Kamila to všechno věděla a pokoření jenom zvyklovala její zlozvalosti.

Na každém kroku musela potkat někoho, kdo se zlomyslně usmíval. A být doma? Tam byly uplakané oči matčiny a svrásené obočí otce, když se taktně o celé probě nezmluví. Ale aspoň nikdo nic nenamítal, když se Kamila vytrásla s přáním odjet, ještě teď, a pryč, daleko, do ciziny. Všude se najde prostědi, kde se může člověk, jazykově nadaný, trochu zdokonalit. Nikdo nic nenamítal, ani maminka, když halila dečiny kufru, ani otec, když na to přání uvolnil část věna — však si dcera může potmout obdáv zloučky a zase to dostane zpět.

Kamila tedy odjela a oba rodiče zůstali sami, ranění staří lidé; museli se spokojit občasnými dlouhými dopisy a častějšími listy, na kterých psala dcera, jak se má, co viděla, jak pokračuje; ale nikdy tam nebylo: co dělá domov a lidé v městě?

Byli by toho dost věděli pro ni zajímavého, ale nenapali.

Toulala se jim tak dva roky, aniž ji zavolali, udělali to teprve, když onemocněla matka. Kamila se vrátila, ale nikdo o ni skoro nevěděl, dívala se státním a udělala dvě s významným krátko po sobě, jenže druhé s vysvětlencem princepsa k lůžku maminky už umírající. Byla to jaterná nemoc, ale lidé ovšem řekli, že se stará paní utrápila nad dečným neštěstím.

Hned nato onemocněl otec, nastaly vzácné cesty po nemocnicích, dvě těžké operace po sobě, bezvýsledné. Kamila citový život prohloubila blízkostí smrti. Dva roky nesvětlá černých šatů a z procházek znala jedinou cestu: na hřbitov. — Otce nemoc pohltila značnou část úspor, beztoho ztenčených Kamiliny cestami po cizině a pobytem v Praze. Bylo nutno myslet na život. Nechybělo moudrých rad: pronajmout domek a nechat

dítě —

Uvědomil si, že se na něho tážavě dívá a usmál se na ni.

„Ty — dušinko,“ řekl teple, posadil ruce, spočívající dosud důvěřivě na jeho paži a polbil ji.

A tak přátelejší pokračovalo. Micaleo, který chtěl růstat několik dnů, shledal, že uplynuly týdny a že dosud nepomýšlí na návrat.

Zbláznil jsem se? Miluji to dítě?

Vždyť je to absurdní, nezmyslné — nemám ani práva po tolika ženských letech, které byly pod mými dý, po tolika slovech lásky, která jsem řekl —

Je to cizinka, sčevčanka —

„Ale já — já ji miluji? Sedmáctileté dítě. Je to nesmysl.“

A přece se mu zdálo, že tak prudký a horoucí cit dosud neprožil, ani tehdy, když miloval Biancu Marii.

Tehdy, když odtěl, zanechala na jeho rtech jen božskou příchut pohrdání.

„Ale odejde Stalo —

„Ale jestliže neodejde? Jestliže ji poláská —

aby zůstala?

Micaleo naslouchal někdy dlouho do noci tichému zvuku kroků ve vedlejším pokoji v hotelu, přistihoval se, jak se upřeně dívá na

churava a Ondřej se nikdy neusmíval. Rozpadly se i pověsti, které se vyvíjely hned v začátku manželství, že si takovou chudinku vzal Ondřej určitě pro peníze. Snad byly ty pověsti trochu potvrzovány tím, že byl mladé paní dovezl krásný nábytek, drahé piano, originální slavných mistrů, perle koberece a co všechno ještě. — Ale pomalu se z toho bohatství začalo stěvovat. Bydli pryč sice krásně, ale jinak se vychází jenom s příjmem pana asistenta. Někdy pryč přijdou mladé paní peníze potlou, ale ty se ukládají zvlášť tak jak přijdou.

Všicko se na malém městě vědělo a všechno se doneslo ke Kamiliným uším, i když to jen zrahovalo a nestálo o to.

I to se dozvěděla, co by jí byli mohli napast ještě rodiče do ciziny, jak se krátce po svatbě mladá paní rozemohla, nějaký zachvat, udělalo se jí špatně, ale ne tak, jak by se bylo u mladé paní předpokládalo a o čem by byly vdané ženy shovívavě řekly: jak by ne — to je brzy po svatbě každé špatné! — Ne, ne — nic takového — žádná děťátko. Někdy těžké mdloby nebo bezvědomí — našli se svědkové, kuři viděli v noci bledt pana Ondřeje pro lékaře, potom do lékárny. Od té doby se také v malém domku na konci ulice objevila stará, nemluvná služka, která mladé paní tykala, byla proto jistě ještě z jejího domova. S nikým žádných řečí nevedla, hleděla si svého a opatrovala paní s velkou láskou. Každý proto uvěřil, že ji vychovávala místo její brzyzemlé matky. Od té doby se také z domku nic nevychlo. Klepy, kterým vyschl proud, také brzy utichly a konečně v malé město jiné starosti, jiné svazby, pohyby a křtiny. Těch křtin se u mladých manželů nedočkali.

Naopak — to už byla Kamila dávno sama, už si i smutek odbývala, když Ondřejova žena z města zmizela. Náhle; mluvil se o autu, které v noci odjelo od domku a od těch dob ji nikdo neviděl. Prával na její adresu do nějakého ústavu, snad sanatoria a odtamtud mu také chodily dopisy, v ústavních obálkách se strojem psanou adresou. Msto přijímá byl to teď Ondřej sám, koho viděli nosit leky na poltu. Pokud ještě někdo v malém městě zájmal ženatý a v poslední době naprosto uzavřený, nemluvný člověk, říkalo se o něm, že sešel. Že je sice stále v práci přemýšl a že vlastně všechno vede sám, je pravá ruka svého lékaře, který na něj nakládá pomalu všechnu odpovědnost. Ale osobně se na sebe neohlídl, že měl dokonce jednou špinavý límeček, že jeho zinnit je už hodně odřený, o stuze na klobouku ani nemluví. Zkrátka, nehlídl na sebe, ženu nemá doma, a stará služka všechno nezvládá. To má z toho rychlého ženění se — však bylo dost příhodných děvčat tady — a veřejné mínění, právě v mezích, pokud ještě město zajímal — se obracelo proti němu.

Kamila už v tom otupěla. Původní vášnivý cit, strašně tehdy raněn, pomalu vyprchal. Ještě ze začátku matčiny nemoci se jí lecky chvělo srdce, když vstupovala do lékárny a byl to on, kdo přijímal recepty a vydával léky. Ta vůně, nasládlá, desinfekční vůně strašně připomínala a rozbolavila. Ale potom hrůza z matčiny smrti a pustá osiřelost po smrti otce byly silnější než ten upájený cit. Ten už měl jenom jediný následek: Kamila se dívala na všechny muže se slabým pohrdáním. Na jejich prázdninových čestech nechýbělo mužů, kteří by byli rádi začali. Ale jenom na chvíli — uhořela to ještě dříve, než na ni promluví. A na to nebyla. Byla stále hezká, s vážným obličejem, který prodchnul prožitou bolestí, daleké cesty a osamělý život.

Když jí bylo osmdvacet, nachladila se doma při koupání, dostala těžkou chřipku a

že se téměř započala.

„Naprostě ne,“ řekl krátce, otočil se a

malu kráčet dále.

„Micaleo, mě je to tolik líto. Vím, že jsi ti to měla říci, vždyť je to vlastně to nejdr

žitém v mém životě. Přítel jako ty má př

vechno vědět. O čem jsem to jen mluvil?

Stala mluvíla smutně a dívala se lítost

do jeho tváře.

A po druhé dnes se Micaleo prudce z

vil a otočil se k ní. Ale cokoliv chtěl

zůstalo nevyloveno. Díval se na poz

ženě Staliny tvářičky, do jasných očí, na

šová ústa usmívající se mu vřít.

„Pověz mi, Stalo — kde jste se zasmou

ty a Richard? Kde jste se poznali? Vždy

odjela z kláštera přímo sem?“

„Ale to je tak jednoduché, Micaleo

poslouchej!“ Vklouzla rukou do jeho r

a šla vedle něho, šťastná, že je zase více

v pořádku. A Micaleo naslouchal tomu p

hlu o velké lásce osamělého člověka, o

hodnutí tety Alexandry a Staliny svolení.

„Šel někdy vedle ní, už se představit

toho člověka, kterému bude děvčátko

boku náleket, člověka, který se hodoval os

a kterému mládí ušlo kolonděj, který

dveři pracovní. Neznámý, na se při tom,

právou, že se

vyky — mys

Pleteme dětem

Č. 1840. Pletené kalhotky s punčůčkami pro děti od 1 roku do 2 let. Střih s popisem práce je za K 5.50.

Č. 1841. Bačůrky pro děti do 1 roku, pletené ze silné, bílé vlny. Střih s popisem práce je za K 1.50.

Č. 1842. Domácí botičky pro děti 1—2leté, pletené z barevné, koberečové vlny. Střih s popisem práce je za K 1.50.

Střihy obdržíte v Evěně zvlodě, Praha II., Jindřichská č. 6.

Kreslila Růžková

Stoše Granovské bylo teprve sedmáct let, když v její ruku poštěl čtyřicetiletý profesor Richard Trojan, vynikající lékař a majitel sanatoria. Staša byla srdečně, od dětství vychovávaná v Alštete. Tam ve světě, mimo klášter, znala jen tetu Alexandru a svou milovanou starší přítelkyni Alenu, která při automobilové nehodě přišla o muže i o dítě, které očekávala. Profesor Trojan Alenu otevíral a tak se ocemnil i s mladinkou Stašou. Před svatbou jeho Staša s tetou Alexandrou do zrušených italských lázní. Tam se seznámila se slavným tanečníkem Micaelem di Lazzaro. Jejich vztah byl nejdelší vztahem čistého a nevinného přátelství.

2. pokračování.

Slunce pádilo a Staša nalila z láhve dvě čilky studené oranžády, kterou vezl i sebou. Těšla se už týden na tento „piknik na moři“, jak to Micaelo nazval a brala teď velmi důležitou úlohu hostitelky.

Až do dnešního dne Micaelo, právě tak jako kníže Alena v klášterní zahrádce, hledal u ní jen mír a vůni v dobrého člověka.

Teď, když proti němu seděla, slunečné světlo nadvládalo laskavě a nalévalo opatrně oranžádu do sklenek, si uvědomil, že je to mladá žena. Mladá žena se zlatými vlasy, nadšená životem, mladá žena, o jaké sníval v maminčině náručí.

„Chtěla bych, aby tu Alena byla a námi“, řekla děvčátko vroucně. „Je tak dobrá a milá, Micaelo. Vy a ona, vy jste moji nejmilější lidé.“

Cim to, Stašo, že ti jméno Richardovo nenapadlo? Že v tom zářivém slunci letního rána byl ten stárnucci muž tolik vzdálen? „To je veliké významování“, usmál se Micaelo. „Stašo, smíš o něco poprosit, jako velkého přítele?“

Přikývla, podávala mu sklenku a on ji uchopil zároveň a její rukou.

„Stašo, smíš vám tykat? Jako Alena?“

Přikývla opět, vzrušeně šťastna tímto příjmením. Co říká Alena, až jí povi, že slavný di Lazzaro si váží jejího přátelství?

„Přijímám si na bratrství“, zamšl se a provlekl svou paži pod její.

„Takhle, Stašo —“ a pak, když pocítil dotek dívčiny ruky, pocítil to náhle jako elektrický úder.

Može kolem nich a tmavomodré nebe nad nimi dostaly náhle zcela jinou tvářnost.

Nebyl to již slunečný malý přítel — ale žena.

„Ty, Micaelo,“ řekla Staša vyprazdňující rozradostnětí sklenku do dna.

Její teplá ruka byla stále ještě provlečena pod jeho loktem a muž cítil sametovou hebkost její pleti.

Na malý okamžik ho přepadla nesmyslná touha strhnout ji do náruče.

V příštím vteřině se od ní odtklonil a odhodil svou sklenku.

Nebylo to možno, bylo to děvčátko, dítě —

Uvědomil si, že se na něho táváze dívá a usmál se na ni.

„Ty — dušinko,“ řekl teple, posdvihl ruku, spočívající dosud důvěřivě na jeho paži a políbil ji.

A tak přátelství pokračovalo.

Micaelo, který chtěl žít s ní několik dnů, sledal, že uplynuly týdny a že dosud nepomýšlí na návrat.

Zbláznil jsem se? Miluji to dítě?

Vždyť je to absurdní, nesmyslné — nemám ani práva po tolika ženských letech, které byly pod mými dýpy, po tolika slovech lásky, která jsem řekl —

Je to dítě, seveřanka —

Ala já — já ji miluji? Sedmáctileté dítě.

Je to nemyslné.

A přece se mu zdálo, že tak prudký a horoucí cit dosud neprožil, ani tehdy, když miloval Biancu Mariu.

Tehdy, když odesla, zanechala na jeho rtech jen božskou příchutí pohrádání.

Až odejde Staša —

Ala ještě neodejde? Jestliže ji požádá —

aby zůstala?

Micaelo naslouchal něčemu dlouho do noci tichému zvuku kroků ve vedlejším pokoji v hotelu, přistihoval se, jak se upřeně dívá na

stříhlý stín na průsvitných záclonách vedlejšího balkonu.

A přece stále váhal a nepodléhl své touze! Proč?

Co bylo na děvčátku se zlatými copy, že zabíralo pětadvacet slov a dravé touhy? Nebyla to vzpomínka na Biancu Mariu. Snad mělo to děvče kouzlo.

Jednoho večera šli milky vedle sebe. Nechali za sebou pláž a šli úzkou cestou mezi skalami. Slunce, tak blízko tady, jim zlatilo cestu kupředu.

Staša odvíhala opálené tvářičky vzhůru a usmívala se.

Micaelo šel vedle ní zasmušil a mlčky.

„Micaelo?“ zastavila se a obrátila se k němu.

Zastavil se také a podíval se na ni temnými očima.

„Co je?“ řekl nevlídně a tmavé oči nepouštěly slunečnou tvářičku.

„Pověz mi — něco tě bolí?“

Tato Micaelova nálada nebyla první, jinak by se citlivá Staša nebyla odvažovala skoumat. Ale zdálo se jí, že se s Micaelem něco děje již několik dnů a toužila to napravit a pomoci.

Micaelo se náhle rozčesal, hlasitě a skoro nepřátelsky.

„Bolí? Ne! Jaký jsi to smělý hlupáček!“

Do Stašiny tváře vtrhla záplava krve. Sklopila oči a mlčky se odvrátila. A tu ji muž náhle pevně zachytil za stříhlé ramínko a otočil prudce zpátky k sobě.

„Já — odpusť, Stašo. Nechtěl jsem být hrubý,“ řekl slabě.

Staši se zmocnil podivný pocit, dosud nikdy nepoznaný.

Micaelovy ruce svíraly její ramena, stál těsně u ní, tak blízko, že mohla slyšet prudký tep jeho srdce.

Její vlastní buňilo divoce a neklidně.

„Ne, já vám, Micaelo, nechci být se dotknout něčeho, co nechceš říci. Myslím, že se tě něco bolí a nechceš říci —“

Odmlčela se a mužovy ruce jemně sklouzly po jejích pažích dolů, docela lehounce a zachytily její dlaně.

„Chtěla jsi mi pomoci, Stašo?“

„Myslím, jsem,“ řekla děvčátko něžně, „jsi tu právě tak sám, jako já a jako byl Richard, že? Myslím, že se snad by bylo lépe, kdybys mohl někomu říci o ti působí starosti.“

Usmál se a nepouštěl její ruce.

Tak sám, jako ty,“ řekl docela smutně, „někým hlavou,“ „snad jsem skutečně až dodnes byl tak sám, Stašo. A jako tvůj přítel Richard. Kdo je to?“

Staša rozvěřila oči dokonalé. Micaelo nevěděl o Richardovi? Bylo možné, že zapomněla — že nikdy nemluvila o Richardovi? Tvář jí zrudla lítostí a hanbou.

„Richard je můj snoubenec,“ řekla rychle a vroucně. „Je to nesmírně, nesmírně dobrý člověk, Micaelo. Nemohu pochopit, že o něm dosud nevíš. Já — Micaelo, ty se hneváš?“

„Mužovy ruce pustily její dlaně tak prudce, že se téměř započkela.“

„Naprostě ne,“ řekl krátce, otočil se a pomalu kráčel dále.

„Micaelo, mě je to tolik líto. Vim, že jsem ti to měla říci, vždyť je to vlastně to nejdůležitější v mém životě. Přítel jako ty má právo všechno vědět. O čem jsem to jen mluvila po všechny ty dny?“

Staša mluvila smutně a dívala se lítostivě do jeho tváře.

A po druhé dne se Micaelo prudce zastavil a otočil se k ní. Ale cokoliv chtěl říci, zůstalo to nevyřekáno. Díval se na posvícené Stašiny tvářičky, do jasných očí, na růžová ústa usmívající se mu vtrhly.

„Pověz mi, Stašo — kde jste se seznámili, ty a Richard? Kde jste se poznali? Vždyť jsi odesla z kláštera pětino sem?“

„Ale to je tak jednoduché, Micaelo, poslouch!“ Vklouzla rukou do jeho ruky a šla vedle něho, šťastná, že je zase všechno v pořádku. A Micaelo naslouchal tomu přiběhu o velké lásce osamělého člověka, o rozhodnutí tetu Alexandru a Stášině svolení.

Šel mlčky vedle ní, snaže se představit si toho člověka, kterému bude děvčátko po jeho boku náležet, člověka, který měl šedivé vlasy a kterému mládí utíkalo kolem zavřených dveří pracovny. Neznámý, stárnucci muž.

A Staša. Těch čistých, zářivých, sladkých sedmáct let, to srdce nedotčené a průzračné, přelibné, jasné děvčátko, kterému se on bál říci.

„Micaelo?“ řekla tře. Neslyšel ji. Šel se skloněnou hlavou, jeho lesklé černé vlasy se leskly v posledních paprscích slunce, kolem panovačného, krásného úst se kreslily stíny.

Stážno srdce bylo zaplaveno podivnou nřhou, prudkým citem, který ji prostupoval. Věděla náhle, že citi italský přítel je blíž než Alena i Richard, zdálo se jí, že by pro něj dovedla cokoliv učinit. Zнала již tak dobře jeho tvář, vysoké spánky, nad kterými se kroužily ve známé křivce černé vlasy, temné oči, ústa tak často a ochotně se posdvíhující v zářivém úsměvu.

Citila, že něco není v pořádku, že ho něco bolestně zasklo. Náhle, v jedné vteřině, byl ze všech lidí na světě nejbližší.

Kolem nich klesal měkce do moře zlatý soumrak, písek tle klouzal pod jejich kroky. „Micaelo —“ opakovalo děvčátko skoro šepem. Něco kouzelného se chvělo v soumraku, podivný zákras přicházel sladkým vzduchem blíž a blíž.

„Ano, dušinko?“ vzhledl k ní a měl v očích záblesk známého, polohoržkého úsměvu, který v nich nalezala v prvních dnech jejich přátelství.

Došli dolů, k malé skalce, jejíž úpatí omývalo moře a Staša sklouzla na vyhrátý písek. Usdl vedle ní a děvče opadlo hlavíčku o jeho paži, dívaje se přivřenými očima na moře.

Takový krásný večer, tak překrásný večer. Proč byl dnes tak podivuhodně krásný?

Pročže život, život vůbec je krásný, pomyslí si i štěstí. Věděla jsem, že jsou podivuhodně věci na světě — že je štěstí, takové štěstí, jako čím dleš dnes, teď —

Citila Micaelovu paži kolem svých ramen, je to tak nekonale krásné, že jsem je našla, Micaelo, Alenu a Richarda —

Micaelova ruka lehce sevlala její dlaně, posdvihl ji vzhůru a hrál si zamýšleně s jejími prsty.

„Slyšíš mne, dušinko?“

Přikývla. Muž chvíli mlčel, dívaje se jako ona kamsi za obzor, nepouštěje její teplou dlaně ze své ruky.

„Já zitra odjedu. Rozhodl jsem se dnes ráno.“

Citil, jak se stříhlé prsty napjaly v jeho, zlatá hlavíčka na jeho rameni sebou prudce škubla.

„Zitra — ty zitra odjedu?“ zeptala se Staša užale a rozbolela se. „Ale vždyť jsi nic neřekl —“

Usmál se dolů do jejích očí, trochu shovívavě a významně, způsobem, který Staša nepochopitelně sranil.

„Rozhodl jsem se teprve dnes,“ opakoval. „Musím zpět do Říma, zahálil jsem již dost dlouho a přetročil jsem dávno svou dovolenou.“

„To je mi tolik líto,“ řekla děvčátko tře. Nemohla říci nic, co by se bylo hlouběji dotkla mužova nedůvěřivého, vychladlého srdce. Tolik den spočinulo v jeho náručí a žádá s ním by nebyla přiznala tak prostě, tak vroucně, jako toto děvče, které nikdy nepolíbil, kterému neřekl nic o lásce: „To je mi tolik líto...“

Pustil její ruku a zabodil prsty do horkého písku. Promluvil teprve po chvíli a v jeho hlase byla stopa přestálého napětí.

„To je krásné od tebe, že mi to říkáš, dušinko. Já — bude se mi velmi stykat po tobě.“

„Moj Bože,“ řekla Staša zamýšleně, „není to smutné, že mi dosud nikdy nenapadlo, že jednoho dne odejdeš? Ale — ještě tě uvidím? Přece se nerozloučíme navždy?“

„Nevím, Stašo. Bolelo by tě to?“

Proč to říkáš, myslíš si hnevěně a užale. Proč to všechno říkáš? Proč tady sedím a bládním její ruku, vždyť je to dítě, netuší pranic, ne, ona neví, neví!

„Zdáli by mne to bolelo?“ opakovala zarmouceně. „Micaelo — ty to nevíš?“

Zářivé modré oči byly tak blízko, tak docela blízko.

Ležela těsně vedle něho, teplá a poddajná, tak důvěřivě blízko jeho srdci. Kdyby teď rozepjal náručí a přivlnil ji k sobě, kdyby teď řekl všechno to křivství, které mu stoupalo k hrdlu —

Stašo, já tě mám rád, rád! Slyšíš mne, děvče? Chci tě, toužím po tobě! Kéž bych tě mohl probudit, abys pochopila! Necitíš, kterak po tobě toužím? Víc než po kterékoliv ženě světa, na na světě nenamýšlám tolik co ty —

Jen vstáhnout ruce a strhnout tě k sobě, abys pochopila, že jsi ženou a že já jsem muž, který tě miluje —

Proč vlastně váhám?

Staša náhle ucítila prudké sevření svých paží a Micaelovy stárnulé oči se přiblížily téměř k jejím.

A pak ji prudce odstrčil a povstal.

KOLÍNSKÁ

ŽIVA **CHUTNÁ KÁVA**

bez přidání cikoriky a obilné kávy

ŽIVA

KOLÍNSKÁ

DVOJBLESK

Lesknulinka drhne, čistí, za chvilku pytlá zjeví: „Pleťte je zase do v páně lechu. Kde bych byla bez DVOJBLESK!“

Příliž třeš, hospodyňo, přide všem do Lesknulinky.

Ala to není ještě ani zdaleka všechno. — Pravda, DVOJBLESK dovede vyběhat plotny, že se lesknou jako zrcadlo, dovede odstranit ze železných předmětů i nejzastaralejší rasy, ale dovede stejně dobře čistit i smalt, kameninu, porcelán a mramor.

Opravdu neocenitelný ROBOT V ORANŽOVÉM ŠATĚ je náš DVOJBLESK.

Denso-Čad

Gütermannovo

šicí hedvábí

ODMĚNA 5000 K!

Vykreslete a pošlete nám pro naši soutěž nejzajímavější „R“, hezčí než na dosavadním obalu RYCHLIKU! Nejvyšší odměna 5000 K!

RYCHLÍK

průšek na ploty PRAHA VIII, Haldova č. 11

Jasnou hlavu

Když požíváš, ztrácíš hradech osetí. Vím skloněná. Šaratica ráno tím, že odložím špatné trávení a nádobu a ještě nehládku vřem na celou noc a hlavu vrátím.

SARATICA

Získávající vzhled

jest předpokladem pro blaho a úspěch v povolání. To mohou získati jen lidé se zdravými a bílými zuby. Kdo má vadné a žlutavé zuby, nevypadá nikdy výhodně. Proto je tak důležité pro každého pravidelné pěstění zubů - ráno i večer - pastou Blendax, t. j. znamenitou a hodnotnou zubní pastou.

K 2.50
K 4.50

Blendax

zabraňuje usazování zubního kamene

„Pojďte, Stašo. Je skoro noc.“
Poslušně vstala a pak k němu přistoupila a otočila jeho obličej k sobě.
„Já ti dnes nerozumím, Micaelo. Udělala jsem ti něco? Co se stalo?“
Pozdvihl její ruku jednu po druhé ke svým rtům a zvolna je líbal.
„Ne, Stašo. Nic se nestalo. Všechno je v pořádku.“

„Ale — proč?“ opakovalo děvče, nepokoušeje se vyprosit své ruce.
„Proč?“ díval se dolů k ledvíněmu motu přes její hlavu, jeho opálený mladý obličej byl poznamenán unaveným stínem. Mluvil tak tiše, že mu téměř nerozuměla. „Protože já — nejsem zloděj, Stašo.“

Pozdvihla užasle oči, ale jeho obličej se již změnil, bledé ruce se zableskly ve známém úsměvu.

„Pojď, dušínko. Je již strašně pozdě. Co říkáte paní Alexandrě?“

Vzal ji za ruku a téměř s ní běžel spát. Utkal sám sobě, kouzlu, které plnilo veduch a zářak, přicházející k nim, zvolna ustupoval.

Bylo již skoro tma. Zapomněli, že se měli dávno rozjit a šli vedle sebe, slavný Micaelo di Lazzara, kterého tu znalo každé dítě, a zlatovlasá cizinka.

Opravdu neviděli, že se desítky očí zahledly za nimi. Že se desítky ženských rukou sáhlo do sebe v palčivé žárlivosti.

Tak marně chodily kolem něho, ženy jeho vlasti a jeho krve a slibovaly mu svými úsměvy kouzelné sny. Neviděl toho. Pro toto stihl děvčátko je neviděl, na ně myslel, když světlo v jeho pokoji planulo dlouho do noci. Micaelo a Staša se zastavili dole v zahradě hotelu.

Veduch kolem byl temně modrý, horký a sladký.

„Sbohem, dušínko.“ řekl muž tiše.

„Micaelo —“ ve Stašových očích stály velké dětské slzy. „Slib mi, že se ještě uvidíme.“

Díval se na ni a neodpovídal a zdálo se mu, že vidí vedle její líbezné tváře obličej stárnoucího muže, který na ni kdysi myslil a čekal.

„Slib mi, Micaelo, že jednou přijedeš k nám — slibuješ?“

„Slibuji.“ řekl tiše. Jednou — jednou, až bude ženou toho neznámého, osamělého, až dávno zapomeneš na italské přátele.

A nikdy nebudeš vědět, jak velmi jsem po tobě toužil, že byla jedinou ženou, o které jsem snil. Ach, ano, slibuji, že jednou přijedu, až k tobě nebude už žádné cesty, dušínko —

„Bude se mi po tobě tolik stýskat, Stašo. A budu na tebe myslet vždycky.“

Sklonil hlavu hluboko k Stašiným dlaním a políbil je.

A Staša se dávala závojem slyšet kterak odcházel a srdce měla stisknuté prudkou bolestí.

„Jednoho dne — jednoho dne přijedeš k nám.“ myslila si ležíc bezce snů na lůžku a pohleděje ven do tmavomodré noci. „Slib, slib, že přijedeš k nám.“

Dávno spala, když muž ve vedlejším pokoji ještě neklidně přecházel sem a tam, zoufalý a rozervaný.

Proč jen tě ten druhý, ten osamělý člověk získal pro sebe? Dušínko, dušínko —

V.

Svatba

Dva týdny po odjezdu Micaela di Lazzara, vrátil se paní Alexandrě a Staša do Čech. A události pak následovaly tak rychle, že se děvčátko, stojícímu trochu užastě uprostřed toho proudu, zdálo, že dny leti jako vteřiny. Nevrátila se již zpět do kláštera. Zůstala u paní Alexandry a skládala stihla ramínka nad vytváření, protože teta měla plné náklady ve věci vybavy.

Alena seděla vedle ní a kresila náčrty na Stašin pokoj a malé změny pro celý dům. Staša byla nadána každou její myšlenkou. Pod Aleninými prsty vyrostly teplé, světlé koberčky na zlatých parketách. Staša se dychtivě těšila na zářak rozptýleného světla, na světlé křišťálový pohár na desce couche, na malý, ošádlý bar v rohovém sekretáři. Chodila si hrát se svým novým domovem, divně změněná pro Alenu a Richarda teď, když byla zbavena klášterního stejnojmenného.

Cupala desítkrát denně po klárové serpentíně vzhůru, ke svému domovu, obklopenému zelení zahrad. Otírala s rozkoší zahrádní dvířka a běžela vzhůru po schodech, nedocházela a veselá. V domě si podávali ruce ženatí a Staša jim uctivě ustupovala s cesty. Když dům sivil a zvonil, nechtělo se jí ani spát do domu paní Alexandry. Bylo to zářivé, jak se paprové nákrasy proměnilly v hmotatelnou krásu, ve skutečné koberce, skutečná křesla a skutečná světla.

Svatební den se blížil. Richard teď přicházel každý den a chodil se Stašou na dlou-

hé procházky podzimní Prahou. Muž chodil mlčenlivě, svíraje Stašinu ruku ve své a děvče poslušně mlčelo také. Nemohla tušit, jak těžce si pro sebe ze dne přeplněného prací ukrádá tuto každodenní hodinu. Byl unaven a mlčel, protože ho srdce bolelo láskou a touhou. Bylo mu čtyřicet let a neměl bouřlivých slov. Sedmačtyřicet let a opojených let se mlčky podrobovalo a krácelo po jeho boku, poslušně jeho přání.

Aleně se někdy svíralo hrdlo, když za ní mlčky pohlížela. Strachem, úzkostí? Již tak mladá, můj poutníku, tak krásná, šťastně mladá! A Richard tak předobý, ale tak unavený a stárnoucí —

Ona a Staša seděly spolu v temném pokoji paní Alexandry, večer před svatbou.

Staša se krčila v lenošce se schýlenou hlavou, zlatá korunka vlasů se nejasně třpytila v šeru podzimního večera. Alena seděla několik kroků od ní, kouřila a mlčela.

Zítřka. Můj Bože, již zítřka!

Někdo venku zazvonil, slyšely překvapený hlas služebné a pak paní Alexandra otevřela dveře.

„Děvče přinášelo za ní koš zlatých růží. Naplnily okamžitě pokoj sladkou vůní léta a slunce, a Staša s Alenou posvívily užasle hlavy.“

„To je pro tebe, Stašo.“ řekla paní Alexandra s nesouhlasem. „Domnívala jsem se, že ti to posílá Richard, ale není tomu tak. Kdo ti posílá takovýhle dar?“

Staša vstala a přistoupila ke kotli docela uchvátna.

Vztáhla ruce a sabořila s rozkoší tvář do zlatých květů.

„To je krásné, krásné!“

„Ano, ale od koho?“ řekla paní Alexandra chladně. Sklonila se a vnítila ruce do záplavy květů. „Žádný vztek, to je vskutku podivné.“ řekla ostře.

„Jistě to posílá Richard.“ řekla Alena. Nechápala ostrost tónu paní Alexandry. Kdo by jiný Staše posílal růže?

„Richard je neposla, mluvil jsem s ním před chvílí a říkal, že objednal buď bez a že přijde zítřka ráno.“

„Rozeslala jste spoustu oznámení, že?“ řekla Staša. „Poslal to pravděpodobně někdo ze střežících hostů. A ať jsou od kohokoli, jsou nádherné.“

Paní Alexandra pokrčila rameny a odešla, a Staša se schoulila ve své lenošce všelka rozmáhána.

„Není to jako v pohádce, Aleno? Koš růží od neznámého dárcce.“

Alena se sklonila a její citlivé ruce prohledávaly květy, našly hluboko zapadlou, úzkou obálku.

„Přece jen budeš vědět, komu poděkovat. Smíš to otevřít?“

Staša přikývla a Alena roztrhla obálku a vytáhla visitku s vyrytým jménem. Přetřela a tiše vykřikla úžasně.

„Stašo! Je to — Micaelo di Lazzara!“ řekla nevěcně.

Světlá skvrna dívčiny tváře v temnu se k ní prudce obrátila. Staša neřekla nic, ale Alena cítila její zvěšené oči na své tváři a projel ji náhlý chlad.

„Micaelo di Lazzara.“ zaeptala Staša. V přísti vteřině stála u Aleny a čla jméno na vístce současně s ní.

„Micaelo! Tak tedy — on nezapomněl. Aleno, není to krásné? Můj nejkrásnější dar od něho!“

Přitáhla visitku k tváři a šťastně se rozsmála.

„Stašo.“ řekla mladá žena tiše. „Pověz mi — řeklas mi o něm tak málo — čím ti vlastně byl?“

„Čím mi byl!“ vybuchlo děvčátko, mazlí se se svými květy a válnivou něhou. „Cožpak jsem ti to stokrát neřekla? Tím nejmilším a nejhlavnějším přítelem! Nemohla bych vlastního bratra mít více ráda. Nu, dnes vidíš sama jak je milý. Nemyslíš, že bude Richard pyšný, až se dozví, že mi tyto květy poslal slavný di Lazzara?“

„Ano, myslím, že ano.“ řekla Alena a bylo jí do pláče i smíchu úlevou.

„Velmi pyšný, Stašo. Je to rozhodně neobyčejně hezké od pana di Lazzara.“

„Od hraběte di Lazzara.“ opravila ji Staša dětinsky. „Conte Micaelo di Lazzara. Prosím.“ parodovala, zdvihaje bradičku do výše. „tyto růže? Ty mi poslal s Itálie hrabě di Lazzara. Ano, my jsme staří, staří přátelé!“

Alena se rozsmála. Neviděla Stašu ještě tak rozjatou a tak poctile veselou.

„Myslíš, že je čas, aby šla spat, přítelny hraběte di Lazzara. Musíš být šťastná pro sličný den.“

Stašiny ruce, vztažené v improvizovaném tanci, poklesly náhle dolů.

„Zítřka.“ řekla a Aleně se zdálo, že rozjasněný hlásek náhle pohasl. „Zítřka!“

Tě noci se Aleně zdálo, že nikdy nenastane ráno.

Přecházela ve svém pokoji tam a zpět, pohátna prudkým vnitřním neklidem. Koš

ruží a Stašiny svatební šaty, Richardův unavený úsměv a Stašin blažený večerní smích, vinily v nekonečném kolotoči její mysl.

"Můj Bože," řekla si jednou chvíli, zastavujíc se ve své divoké procházce, "co jsme to učinili? Já a Richard a paní Alexandra? Kam jsme ji to vechňali?"

Zatla prudce ruce a bolest ji probudila, přejela si palčící oči a pokusila se o úsměv.

"Zbláznila jsem se? Co je mi vlastně? Vždyť je vše v pořádku, Richard ji miluje a nemohla by dostat lepšího člověka. A ona— vždyť ona je šťastná—"

Zapálila si novou cigaretu a zůstala nehybně stát, naslouchajíc neklidnému tepu vlastního srdce. A v tom tichu se jí náhle zdálo, že slyší Stašin napjatý, tichý šepot: "Micaelo! Micaelo!"

Alena se ráno objevila ve slavnostních šatech, ale bledá i pod jemnou vrstvou líčidla.

Zatřívě slunce zahalo stíny noci a mračivé myšlenky se teď zdály nesympé.

Staša a Richard byli oddáni v jedenáct hodin dopoledne v tichém kostele svatého Gotharda.

Několik hostů a paní Alexandra s Alenou mlčky přihlíželi, když kněz svazoval Stašinu ruku s rukou Richardovou. Barevným oknem sem padal široký pruh slunečního světla. Stašiny zlaté vlasy se třpytily mlhou svatebního závoje a na Richardových spánkách slunce nalezlo stříbrné skvrny.

Stáli vedle sebe a nad nimi plynula sladká slova kněze, člověk a Bůh je na věky spojili.

Jelikož po mnoho let potom se Aleně ten obraz zjevoval, široký pruh slunce a v něm jasný oblíbený děvčátko a vysoká silueta stáropouhého muže. Varhany hrály tichounce Ave Maria.

Aleniny oči byly plny slz. Ale Staša, když se ohlížela, se usmívala. V jejích očích nebylo stnu. Dávčíř a šťastně vstoupila na nový práh.

VI.

Manželství

Od Stašiny svatby uplynuly čtyři roky. Aleniny obavy, i Richardovy, měli nějaké, se nevyplnily.

Staša se z děvčátka nepozorovaně stala ženou, sladkou a něžnou ženou. To, co se kdysi Richardovi zdálo neuskutečnitelným a příliš krásným snem, se stalo skutečností.

Každého jitra se skláněl, aby políbil čisté a sladké rty své mladé ženy. Každého dne si odnášel rty dlouhé hodiny práce její jasný úsměv na rozloučenou.

Byly to čtyři roky, ale Richardovi, omládlému a šťastnému, se to nezdálo ani čtyřmi týdny.

Někdy, když se pozdě večer vrátil ze sanatoria a našel Stašu již spící, naklonil se nad

ni a díval se dlouhé vteřiny na pokojnou tvářičku, růžovou a usměvavou ve spánku, jako tvář dítěte.

Tolik kouzla, tolik čarovné krásy, tolik lásti jsi mi dala, Stašo. Snad až příliš, příliš mnoho lásti. Beru je od tebe plným rukama, stále jsi to jen ty, která dáváš, všechny své úsměvy, svoje jasné mládí, celou svoji bytost.

Moje Stašo, můj unavý, milovaný poutníku—

Staša zůstala samotáčkou i v manželství. Rozruch, který nečekaná svatba profesora Trojana způsobila, ve společnosti brzy pomínil.

Jednou či dvakrát se objevili mezi lidmi, mladinká, něžná paní a profesor Trojan a pak se zase uzavřeli do svého nepřístupného domova. Když se Staša objevila v divadle nebo na koncertě, vždycky ji Richard provázel. Někdy byla na jeho místě Alena, vedle jejíž klidné umavé krásy Stašino plavé mládí zářilo jako zlatý květ.

Ale to byly jediné příležitosti, kdy se Staša objevila mezi lidmi. Když přijeli hosté k Richardovi, byla dokonalou paní domu. Spíše ustupovala do pozadí a přece, nebo snad právě proto, kolovaly téměř fantastické pověsti o její krásce a půvabu. Richard o tom věděl a činilo jej to šťastným.

Nedovedl si představit ženu, jež by tak dokonale splnila jeho sny, tak jako Staša. Ani nové postavení, ani vedení domu Staša nezmenšilo. Milovala dál svoje květiny a její zahrada i skrytá květinová veranda v domě byly uměleckými díly.

Nestarala se o Richardovy zámožné a společenské známé. Ale znala dobře každý hostesný případ jeho praxe. Richardovi se často stalo, že mu chudí pacienti přišli děkovat za dar— ze Stašiny rukou.

Dovedla s důstojností a porozuměním naslouchat vyprávění o jeho práci a nikdy si nešetřovala, když jí dny a noci nechával samotnou.

Richard znal až příliš dobře tu starou písničku, když se unavení lékaři v sanatoriu spěšně převlékli do smokingu, aby vyhověli společenským nárokům svých žen. Znal narpaměť krátké večerní telefonické rozhovory, když paní z domova k smrti unavenému lékaři oznamovala, že milostivá paní není doma, že už odešla sama, nebo že pro ni přišli známí.

On sám, kdykoliv vytvořil známé článo, kterýkoli večer a kteroukoli dobu, ušlyšel v záptý nížný hlas své ženy.

Vracel se do upraveného, vřidného domova, kde pečlivě udržovaný oheň v krbu čekal na jeho návrat a Staša, čtoucí obvykle v le-nooče, vstala, aby ho uvítala.

Jenom důraznými domluvami ji přiměl, aby nečekala do noci než se vrátí, protože při nejlepším vůli nemohl někdy přesně určit hodinu svého příchodu. Někdy ho přepadly úzkosti a pochyby.

Pokračování příště.

ZDRAVOTNÍ PORADNA

Otázka: Jsem 34 r. stará, celkově slabá, zejména v prsou a nohách. Mohu mít v tomto věku ještě dítě? (dodru jsem neměla porodu). Mám používat některý prostředek pro zesílení v prsou? — **Odpověď:** Přetěžte-li si mlti jistotu, dejte se vyšetřit porodníkem, aby zjistil, jsou-li tu předpoklady pro normální průběh těhotenství. Věk není tak vysoký a při-pádne řídko se podstatně sniž, když v průběhu těhotenství zůstanete v kontrole lékaře a když porod se odbude pod jeho dohledem. Bude třeba usilovat o celkové zesílení, při němž dojde samozřejmě i ke zvětšení prsu. Zmo-

hutnění první žlky je pravidelným zjevem i v těhotenství, takže používání nějakých prostředků by bylo nyní zbytečné.

Otázka: Jsou pro zmohtnutí řader dobré injekce? Kolik asi je jich třeba? U kterého lékaře je možno je brát? — **Odpověď:** Hormonových injekcí užívá se jen u případů, které byly vyšetřeny pro tento způsob léčby sled-dány vhodnými a u nichž tedy jsou předpo-klady, že léčba bude úspěšná. Injekce se dá-vají obvykle v seriích po 12. Je možno se obrátit na kteréhokoli lékaře.

KOSMETICKÁ PORADNA

Dotaz: Je možná operace plic? Jak se provádí? — **Odpověď:** Operace se provádí tak, že z míst na zadní polovině hlavy, kde jsou vlasy hustší, se vyoperují pruhy kůže a trans-plantují kupředu, takže vlasy z těchto míst vy-růstají se sčasná dozadu a plně překryje. Pokud je mi známo, nikdo nyní v Praze tyto operace neprovádí, jelikož výsledky jsou pro-blematické.

Dotaz: Mám tenké nohy. Je možné zci-lecti, aniž bych měla svalnatá lýtka? Lze od-stranit chloupy na nohou, aby znovu ne-rostly? — **Odpověď:** Ve Vašich letech ne-můžete považovat tvar těla a tedy i nohou, za definitivní. Teď jste jistě nejvíce vyrostla, a snad jste se stihla. Zesílíte-li celkově, utvoří se Vám i na nohou větší r u k o v é polštářky. Cvičením, rytmičnou, tancem, gymnastikou, sporty, zesílí Vám svalstvo nohou. To ještě ovšem neznamená, že by se musily svaly vyvinout nehezky, a že by tvar nohou utrpěl. Jistě znáte tanečnice, které svalstvo nohou maximálně namáhají — a překrásnými tvary nohou. Trvale se odstraní chloupy elektric-

kou jehlou. Vzhledem k velkému množství chloupků na nohou, trvalo by ovšem toto od-strahování velmi dlouho.

Dotaz: Asi 2 mts. mám špičku nosu do modra, myslím, že je to následek namrznutí v zimě. — **Odpověď:** Je možné, že červenání nosu je následek omrznutí. Příčiny mohou být ovšem i jiné. To by bylo nutno zjistit vy-šetřením. Provádějte střídané koupele nosu v teplé a studené vodě, cv. s nějakou přísadou, na níž Vám lékař po vyšetření vystaví předpis. Zde léky udávat nemůžeme. V zimě dejte pozor na mráz, a vyhněte se prudkému pře-chodu z mrazu do tepla. Ostatní pokyny, jakož i léčení udá Vám lékař po zjištění všech okol-ností.

Dotaz: Mám nad loktem velkou tmavou skvrnu. Je možné ji úplně odstranit? Neztmaví opět na slunci? — **Odpověď:** Bylo by třeba vyšetřením zjistit o jaký druh skvrny běží a jakým léčebným výkonem by se dala odstranit s co největším úspěchem, nebo jaká vůbec je naděje na odstranění. Vyšší nákladu nemohu předem určit. Informujte se ve Vaší nemocnici,

Norské pullovery,

doma upletené

Získejte nový pra-covní materiál, pěknou měkkou vlnu, ze starých a odložených věcí. Rozpárcíte je, vy-perte a usušte na-viauté na prkén-ku. Nevhodnou nebo vybledlou barvu dejte pře-barvit na nový, svěží odstín a uplete si no-vý pullover — třeba takový s norským pe-strým vzorem,

1851

1852

na kterém upla-títe vlasy rú-zných barev.

Přínášíme zde dva nové modely. První č. 1851, s krátkými ruká-vy je modrý, s bi-lým pruhem, ve kterém jsou hrá-dice pleteny čer-venou a modrou. Také každý s pruhem pastelové modrým a orna-menty tmavšími jest velmi vkus-ný. Střih se vzor-em vel. I.—II. s popisem provedení je za K 7.—. Potřebná mícha-ná vlna K 88— (8 přádek).

Druhý model, č. 1852 je upleten z vlny modré a bílé. Střih vel. 0—I. se vzorem a podrobným popisem práce je za K 7.—. Mícháná vlna k provedení K 155— (15 přádek). Hleda

Melantrich, Praha. Kresby sestilil Melantrich.

NAZÍTRÁ byl krásný den. Slunce se sklízelo v oknech a svídek se prohlásilo náleží mladence, kteří hráli s citem a vervou svoji nejnovější skladbu. „V sedmém nebi“ byla určena pro dechové a smyčkové. Právě přehrávali druhou skladbu, když otevřenými dveřmi jídelny zazněl divů spůl.

Zuzanka, která seleskla známou melodii, prospěvávala si jako ptáček. Stála ve dveřích jídelny v krásných, vědomých katičkách a rozpuklými vlasy přivázanými stuhou. Mladenci omdleli dříve, jejich úsměly tváře rozesmály Zuzanku.

„Dobře, jistě,“ zvolala veselé „Co to hraje hezkého?“ „Novou píseň pro dechové a smyčkové,“ vysvětlila ochotná Zdeněk. „Jmenuje se „Bláznivá noc.“ „Ta písnička?“ divila se Zuzanka. „No, ten večer,“ Písníčka se jmenuje v „Sedmém nebi.“

Zuzanka se podívala na titulní list not, usmála se křehce. „Heh! Ale tak se mi zdá, že jsem tu melodii někde slyšela.“ Zamyšlena se „Dobře, uvidím — dokonče tedy — teď nikam jsem ji slyšela.“ Zastala si hromadit melodi, vždy znovu a znovu. Jak se rozhlédla po jídelně, savadila pohledem o gramofon, zvolala radostně: „Už vím, to je ta stará melodie z gramofonu.“

„Jen zkrátka,“ bránil se Zdeněk. „Z hlavní části,“ neodpustil si pomocník František. „Ale to dnes dělá každý.“

„Drobný skladatel, když už nemůže být Puccini, je spono,“ vypnul,“ pokusil se o starý vtip Jirka, ale přítomní se tvářili docela vážně, což ho nemělo sarmatit. Viděl, že mu starý vtip neodpustil. Ovládl k tomu, aby nasadil přetvářku svého nespokojenosti. Osvětlil se, při tom nezahlédl, shlédl se v lesklé ploše okenního skla a obdivoval svůj svrženec, aniž zapomněl naslouchat Zdeněkovi úvahám: „To jsou tak svane umělecké reminiscence — a to je dovoleno.“

„... a když je to dobré a je to tak chyták,“ vysvětloval František.

„Chyták? Co je to?“ divila se Zuzanka.

„Nové slovo nahrazení „šlágr.“ „Šlágr je tedy něco, co chytne,“ smála se Zuzanka. „Co chytne? Kdeže se to slovo?“ „Já bych měla pro vás také šlágr,“ Zuzanka se vzala směle mladenci: „Že nezapomenete, co by to mohlo být?“ A s vážnou tváří, jasným hlasem prohlásila: „Budu se odávat!“ Spokojena doplnem, který spůsobil, řekla zvolna, vychutnávající každé slovo: „A hádáte, kdo si vzam?“

Mladenci mlčky podzřevaví jeden druhého. Je to přece jistě jeden z nich.

Zuzanka ukázala prstem vážně: „Nějakého bosta.“

Mladenci se na sebe sklamání podívali, potom jediným pohledem vzájemného porozumění pohledli všechny naděje. Vichní sebou trhli, když se ozvalo zazvonění. Zuzanka zvolala vradou: „To je jistě Vladimír, pan Rychta.“

Vyběhla ven. František, Zdeněk a Jirka ji následovali. Zuzanka došla k světlému, umístěným po starodávnu na černé tabuli. Byl to svonek Vladimírova pokoje. Zdeněk běžel nahoru, Zuzanka vzrušeně běžela spět do jídelny, jen František a Jirka bloudili vzhůru se Zdeněkem v očekávání věci příští.

Ve velkém srazidle spatřila Zuzanka rozmlcenou tvář mladé dívky, která v místě, kde se jí tvářila na tváři rozkřídlený dolíček, měla nepříkrytý nos, který našel plochu sradila. Pálkala se téměř, ale potom si stoupla na malou etoliku, aby lépe na sebe viděla. Usmála se na tvář dívky v srazidle, nyní už nezdeformovanou — upravila si rozpuštělé kašdře; potom v radostném nádechu, vesele poskakující jako káňka, proběhla halou a usadila se ve fořně na pultem. Tvářila se vážně, ale dříve se jí to nemělo, páněvší v očích měla zářivky.

Zdeněk sestupoval dlaněmi se schodů a odčívával ji telegram. Propukla v smích, když viděla, jak se tvář odměnil. Pohlédla na ni —

M. SVOBODOVÁ:

Hotel MODRÁ HVĚZDA

VIII.

Dovídáme se, že mesaliance je hrotem lásky — a uvidíme po své strýce Toběši.

potom na kamarády a řekl stručně: „Ten telegram máme odeslat.“ Pohlédla na telegram a bylo jí, jako by jí někdo náhle udeřil do hlavy. Před očima se jí udělala barevná kola. Číslo znova a písmenka jí tančila před očima. Text měl: Rychta Rohn - Zdeněk Světlý. Zeno se nebaví. Vladimír.

Hleděla na telegram jako hypnotisována. Z očí jí vyhrkly slzy. Jirka přečetl poloblasné obsah telegramu. Zuzanka opřela hlavu a pult a tla vstykala.

Mladenci hleděli smutně jeden na druhého. Zuzanka pláče. Pláče! To nebylo hezké. Zabořili hrdlem proti muži, který jí spůsobil bolest. Nejdřív si zahrává se srdcem dívky — a pak oznámí, že se semit nebude.

František pohlédl Zuzanku po vlasech a řekl míce: „Je lépe, se jte se to doviděla dívka, než povdž.“ Slova měla opatrný tón. Zuzanka svedla divoce hlavu — v očích velký otazník. František doplnil: „... že si vás nemůže vzít.“

Zuzanka vybuchla pláčky v uraženém šenaké jednotnosti. „Proč by si mne nemohl vzít? Proč?“

„Takový muž, jediný dědic — si přece nemůže vzít prosté děvce.“

Hleděla nechápavě a jednoho na druhého, jako by chtěla vydat z jejich tváří, proč si ji Vladimír nemůže vzít. Jediný František se jí osadil vysvětlit situaci. Rodina by mu to nikdy nedovolila... Zuzanka plakala stále bezútěšně.

Františkovi se stýněle role těšitelé zalíbila a proto pokračoval: „To je brada, milá Zuzanko, kterou nedobudete žádnou zbraní.“ Zuzanka se vchopila k odporu. Oči se jí zalaskaly, rty se jí chvěly.

Foto Lucernařin.

když se ozvala: „Ani láskou? I kdybych se o to pokusila?“

František jen mlčky zavrtěl hlavou: „Nepokuste se, Zuzanko, na to jste příliš hrká.“

Zuzanka sklopila hlavu, podala telegram Zdeněkovi: „Odešlete jej.“

Telegram došel na místo svého určení a rozdíl od mnohých jiných telegramů právě včas. Strýc Tobáš přecházel sem a tam v nejdůležitější komnatě na stánku Svatých. Držel telegram v ruce a jako by to bylo těžké břímě nakláňel se dopředu. Točil nespokojeně béravou hlavou, která svítila v špičce — sledován nespokojenými pohledy ostatních členů starobylého rodu. Rodinná rada zasedala ve velkém kruhu kolem stolu, směř ranných tváří a typů, jímž bylo jedině společné: Rozhořčení.

Sedivý stálec cihobného vzezření, senior rodu Rychta-Rohanova zdvihl kostnatou ruku a přemlouval k ostatním: „Zapřísahám vás, abyste neměli ani poslati nikoho kromě do Prahy! Všecko se musí urovnat.“ Nakhléšl teta Cecilie, suchá státnice s porukou mladistvých kašdře naspičila se ve svém vozíku a zašklebila: „Musí dojít!“

Stálec se zadíval na tetu Cecilii pohledem starého orla. Ten pohled jí směl. Potom mávl rukou, zachytil stejným pohledem postavu strýce Tobáša, vykřikl, až se k němu přiblížil a vyřkl rozhodným hlasem rozkaz: „Tobáš, pojedeš do Prahy.“ Tobáš svedl oči ke stropu: „A proč právě já? Proč právě mne chcete poslat do Prahy?“ Zapomněl: „Neposleďte mne do Prahy.“ A již se snažil nespádně vyklouznout se dveří. Ale stáleců příký hlas ho přikoval k zemi: „Pojedeš, Tobáš, a to hned!“

Teta Cecilie zašklebila: „Pojedeš!“

Komnatov, jako osvětný srazitý hlasy ostatních: „Pojedeš!“

„Nejdříve promluvíš s Miladou a zjistíš, co se stalo. Potom teprve s Vladimírem,“ nahlasoval stálec.

Tobáš se bouřil: „Bude-li s ním řeč! Váš přece, jak je tvrdohlavý — po nehořkovi tátovi.“

„Právě proto ho musíme uměřenost, hochu; po smrti jeho rodičů jsme jediní...“

„Však vím; nemáme ho naučit pracovat — stědně št — a bez hamoru...“ Tobáš točil nespokojeně hlavou.

„Jeho otec měl humoru sá přílik,“ akčebotal stálec.

„A přece to otkam dotáhli.“

„Protože byl i při svém humoru pilný,“ odeskl stálec.

„A myslíte, že ho Linda — vlastně Milada, nebo spíše šenitba nneší pilností?“

„Jistě!“ a výrazem vítěze domluvil stálec.

I zamířovaná Zuzanka probojvala svůj první boj na pohled vřtění. Ale srdce jí křivčelo. Nedávnovala příšklí uřinkaným hrdinkám samlovanyh, sentimentálních románů, ba, k její cti možno říci, že jimi pohrdala. Teď se ocitla v podobné situaci, ale vzadorovala statečně slzám.

Rekla tiše: „Láska... u takových členů hezkého rodu nemanuší nic! Ani sama pro něco neurovnám. Vytáhte si to s ním sami, nechci ho sam vidět...“

Nedomluvíla. Do jejích slov zaznívalo kvřdání Vladimírovo, který sestupoval se schodů. Patrně neporozuměl smyslu slov, protože hlý ve skvělé náde. Pozdravil mladence, kteří mu chladně podčlovah a samitil přímo k Zuzance, ta však hledala škryt ve fořně. Když k ní

Vladimír přistupil, odvrátila hlavu. Vladimír se domníval, že je tak plachá po věrejšímu večeru.

„Musím s vámi mluvit a samotě,“ řekl polohlasně.

Zuzanka polkla dojetím, ale včas se vzpamatovala a řekla rozhodně: „Moji přátelé mohou slyšet všechno. Přijete si, prosím.“

Ovládl se, neboť pokládal Zuzankino počínání za divý svéhlavost a řekl tiše: „Chci s vámi mluvit mezi čtyřma očima. To, co vám chci říci, můžete slyšet jenom vy.“

Ale Zuzanka ptešla do ústku, pokoro vystihlala bojovností. Dívala se na Vladimíra skoro nenávisně. Ve vaducho visela bouře. Vladimír se rty první semknutými smělil tři mladence, kteří tu stáli jako mušketýři na stráž. Měl nepřijemný pocit, že je jeho povinnost, aby se se všemi třemi pustil do křáku. Ale křehký pánv Zuzankin ho přimlil, aby se vzdal boje, jeho vítězstvím byl jist. Vrozně rytířství vůči ženám mu nedovolilo, aby bojoval v přítomnosti Zuzanky. Ovládl se. Když se zahledl do hléd Zuzankiny tvářičky, řekl klidně: „Najdu si tedy jiný způsob, jak vám to říci.“ Otočil se na podpatku a vyběhl po schodech vzhůru do svého pokoje.

Zuzanka se dala do pláče, protože musela něco dělat, když se nemohla na ním rozběhnout. Poknutí přemoci toto neustanné přání, stálo ji mnoho ala.

Mladenci ji těšili, jak nejlépe dovedli, ale slova jsou chabým lékem pro zlomené srdce. Hleděla před sebe nepřítomným pohledem a plála si, aby mohla smízt někým daleko od lidí, třeba hluboko pod zem, jediné se svou bolestí. Vystihlala všechny počty zoufalství, kterým podčhváš lidé samlovany, včetně těch, kteří se domnívali, že jsou samlovany, protože se rádi trápí a trpět pro lásku je bolestně a neměnně krásné. Kdyby ji řekl někdo před týdnem: Zuzanko, ty se samlováš a budeš nešťastná — vymála by se sma.

Dovedla se od srdce smát lidské hlouposti. Dnes se zařadila mezi ostatní smrtičky, kteří se radují i trápí pro lásku. Nechala se konejšit, hledit, utěšovat jako neuhavě v koléčko. A hluboko v srdci se ozývala radost a nepomněná krásy utrpení. Trpěla pro lásku.

František a si zastíral jako dychivý chlapeček se stěškovou: „Zuzanko, m tak, Zuzanko, vždyť vy nás neposloucháte. Víte co, pojďte a sami na ples uvažte; zapomenete na svůj smutek! Vidíte je dnes masopustní úterý.“ Zdeněk s Jirkou ji ochopila s ruce a řekli: „Pojďte s námi. Zapomenete na toho sradce.“

Amo, zapomena na toho sradce! Zuzanka pohlédla hlavou a odhodila smutek jako nepotřebnou věc. Arpoň se tak domnívala. Polkla slzy a osbrojila se šamětem: „Pojďte a sami — chci se bavit! Chci na něho zapomenout!“

Strýc Tobáš přijel do Prahy v promazané náde. Vohl nejdělní cestu, jeho vna se pohyboval kupředu hlomydím tempem, dal se předjet i těm nejstarším vozidly, ale do Prahy přece jen dojel. Když osadil Miladu, se běže na sebe odpovědnost za Vladimírovo jednání, se sít s ním vyřídí, se dá celou náležitostí do porádku, avolala Milada rozčileně: „Nepíjej si, abyste na Vladimíra nechošli.“

„Promluvíme s vašim otcem, ten bude patrně jistého názoru,“ domluvoval se s Miladou.

Milada abentně dupla, až se křídlový hustru stropu nite položeného pokoje rozvalil jako vánoční svícen. „Otec nebude jistého názoru! A i kdyby byl, me neřekne, protože to není.“

„A kde je?“ seřpal se Tobáš nedávivě.

„Má správný řadu, která se protáhne dlouho přes plnoce. — A věbo: Chci jít mltam von — chci se bavit, smát, zapomenout na toho tvrdohlavce.“

Za hodinu už seděl Tobáš s Miladou v lázi tanečního sálu, udobeného hlásmvou dekorací, smláhorující „Sedmé nebi“. Na večeru umělec se vella veselé společnost *Příliš pokr.*

Pohlédla na telegram a bylo jí jakoby jí někdo náhle udeřil do hlavy. Text měl: „Zeno se nebaví - Vladimír.“

Krásná opíjevaná

mistry tónu, štěte a pera, patří, od věků ženám. K jejímu domění pomáhá moderní kůže pod Poem, podle vzácných předností. Vykouzlí nádherný pírak. Vaší pleť, nadchne Vás její vůně, přilnavost i bohatstvím odstínů. K Vašemu štěstí je vytvořen pudr i krém.

POÉM

V boji
proti nepříteľům Vašich zubů
Má všechny vlastnosti dobré zubní pasty a je biologicky velmi účinná. Zničí všechny choroboplodné zárodky a zvlášť odolnost zubů.

Valká nebo K 7.50.

DORAMAD
radioaktivní zubní pasta

DUHA
poradna

Domácí přebarvování textilií rozšířilo se tak, že jsme po dohodě s firmou DUHA, zařídili pro své čtenářky zvláštní DUHA-poradnu. Dotazy o odbarvování textilií, o přebarvování látek, lází, punčoch, vlny, zálcon, též o čištění skříní, zodpovíme Vám písemně. Budeme však v tomto odstavci uvěřitelně odpovědi DUHA-poradny, které mohou zajímat všechny naše čtenářky. Zde je první:

Zn. „Barvím látku vlněnou“. Ohřívte roztok barvy téměř do varu. Neobávejte se, že by se látka srazila. Po vybarvení nemají být vlna náhle zchlazena. Zplisnatěla by. Vybarvenou vlněnou látku důkladně vymáchejte a přebytkovou barvu vymačkejte. Nečistěte! Více Vám poví Váš drogist.

Zn. „Na, Pa.“. Přaděnka, klubíčka a rhytvy vlny ještě zužitkujete, odbarvite-li je v odbarvovači DUHA-SLUNCE a přebarvite na některý z tisíců odstínů barev DUHA. Klubíčka vlny musíte však přemotat zpět v přaděnku a ležce provázat. Váš drogist Vám též dobře poradí.

**Zkušenost di mnohaletá:
V každé ruce naše**

KVETA

PRÁSKY
do pečiva a perníčků.

VANILINOVÝ cukr.

KORENÍ, balené v celofánu.

PUDINGY v 8 výborných chutích.

FRANT. MATĚJKA, MĚSTEC KRÁLOVÉ.

Teta Adéla

VZPOMÍNKA

Vždycky jsem měla pocit, že ten malý sloupek se jmený zemřelých se sem nehodí; jakoby nepatřil do řady vzorně upravených, pečlivě uspořádaných pomníků počestných rodin. Krčí se na samém konci, je nenápadný svou šedou barvou a lidé kolem něj nevšímavě přecházejí. Nikoho už nestojí jmená zlatem psaná na černé dekorační mramoru zasazené v šedém sloupku.

Takový byl celý život neobtětety Adély. Vyšitý s řady, pokrivený, s věcnou úporností snahou být nenápadný. Nikdy se jí to nepodařilo — až teprve teď.

Teta Adéla byla obětí krutých konvencí morálky své doby. Pamatuji se dobře na tajemné sušičky, které vždycky provázely její vstup do společnosti, kam chodila jen když už nebylo vyhlídno. Nedověděla jsem tehdy pochopit co znamenají všechny ty nářky, keše pohledy a nepříkáz slova, která se odražela od jejího vysokého, inteligentního čela. Nikdo nikdy neviděl, že by byla nějak reagovala na všechnu špinu, kterou po ní házeli. Ale až mnohem, mnohem později jsem pochopila, jak musila trpět tím vším.

Celá řada lidí se dala oklamat tím jejím vzezřením „uchléď flechtiny“ — jak jí říkala moje matka — tím nepřehledným pohledem podivuhodných temně šedých očí, jejím nepřístupným chováním a upjatou důstojností. Dnes chápu,

jak ten její postoj musel dráždit a vtekat všechny ty dobré obrazy, bílé v závětví svých počestných domovů; přímo sršely nenávisti k její odvěze, a jakou se vyatavila tomu nepřátelství. Jaká nestoudnost, chvat se při vší své hanbě jakoby jí patřil svět a jakoby nikdo z těch lidí malého města nebyl hoden podat jí ruku.

Nikdo ovšem nechápal, že to byl jen postoj k oklamání lidí, že pod tou nepřístupností bylo měkké srdce, něžné a laskavé, které štědrě vyplývalo a plným rukama rozdávalo své poklady jednomu jedinému člověku, který jí za to nemohl dát ani klid skutečného domova.

Pamatuji se přesně a živě na jeden den, který mě dal trochu poznat to tajemství, které se vanašelo kolem Adély jako lehké, temné závoje, které ji zakrývaly ostatnímu světu. — Ovíem tehdy jsem všechno chápala v zorném úhlu svých desíti let.

Teta Adéla byla sestřenicí mojí matky a myslím, že matka ji byla mimo to jedinou skutečnou přítelkyní. Jezdila k nám dosti často — vždy když nejpalšívěji počítavala svoji osamocenosť ve světě.

Vystoupila s kočáru vysoká, štíhlá, ve věčných šedých šatech s tím pracným účesem nahoru vyčesaným, který ještě zdoraňoval vzezření „uchléď flechtiny“.

Její obličej byl uzavřenější,

než jindy, úzké rty semknuté a šedé oči se divaly odněkud z jiného světa. Neodvážila jsem se k ní přiblížnout, když jsem ji viděla takovou, přestože jindy jsem se k ní blučně vrhla, neboť jsem ji zbožňovala, její zajímavé neřetěské vyprávění různých životních příběhů mě dělalo tak dospěle dělečtí!

Myšlím, že na mě matka i Adéla zapomněly, protože mě nechaly tiše sedět v koutku pokoje; já jsem se chvěla zvláštním rozčilením — tak nějak jsem cítila, že teď porobím tajemství života.

„No tak, Adélko, máš něco na srdci, víš?“

Její obličej se rázem vrátil z jiného světa, pokrivil se bolestí a tenké rty se zlomily v soufason grimasu. Bylo to dětsky bezmocné — nikdy jsem nikoho dospěleho neviděla tak zoufale plakat.

„Představ si, Liduško, že se Františkův táť dorvědl, že ti je — spole — jen tak“ — tedy bylo odmítní, jakoby nemohla dál — dorvědl se, že František byl dávno ženat, že se rozšel se svou paní, a ptal se, jak si vlastně předstávuje svůj další život tady. Bylo to dlouhé morální kázání: je starý člověk, který má štu k dobrému, plátnu řadu světa a nestříl kolem sebe lidi, kteří jej poruší a jakékoliv přehý. Neuznává a nestříl poubý citový vatah k někomu a nemůže uznat důvody ať byly jakékoliv, proč se rozšel se svou první paní. František se pokusil namítnat, že ona to chtěla, že se neměli rádi, že oba milovali někoho jiného a tak že se dobrovolně raději rozšli. Ale to bylo ještě horší. Řekl, že to jsou nějaká nová nebezpečná tvrzení o kterých nechce ani slyšet, takovou svobodu že on

ně nikdy neuzná. „Zašete přece zákony a víte, že dokud žije vaše paní, se nemůžete znovu oženit; nebudete hloupý, a nevyřazujete se takovým životem se slušné společnosti!“

Vidíš, jáme zase tam, odkud jsme vyšli — všechno stejné — dnes jako před desítkami lety, kdy jsem šla prostě k němu, protože jsme se nechtěli zbáhele akryvat před světem. Milovala jsem ho — co mi na tom záleželo, že si mě nemůže vzít!

Ach jak jsem nešla ten první náraz z venčí se vstetkem a bolestí! Teď už jsem se naučila plakat, ale tenkrát jsem ještě páchala dál a doufala, že tomu všemu utečeme. Byla to ovšem hloupost, mohli jsme právě tak dobře zůstat. Snad by si lidé byli na nás spíše vyvíkali a snad bychom česem našli i trochu pokojného života. Takto začínáme stále znovu a Liduško, já myslím, že jsme už ztraceli lidé, ani nevímej tomu, že my máme pravdu a nemohou věřit ani v lidskou dobrotu ať už Proč jen nám to svět nemůže prominout, že se máme rádi přes to, že nenávidíme šit tak, jak předpřuje řád světa. Jsme oštvani k smrti...“

A dál, co bylo dál? Sedím u mramorové dekorační zasnaze v šedém sloupku a utřímá zpátky přes 30 let.

Má táta Adélu, ti lidé přece všechnu krutost přece jen měli pravdu. Nedá se plout proti proudu, aniž se tím člověk k smrti nevyceplá. Neustálá poubá odhava a lidé nikdy neodpustí těm, kdož se chtějí vyšinout z jejich řad.

Škoda, že já nešla o 30 let později. Byla by přece jen dopula na svoji prvního zemi.

M. R.

POŠETILÝ NÁPAD

POVÍDKA

„Vpravujte mionemocných dětech, jak je léčíte, vypravujte mi o dětském sanatoriu! Chtěla bych být také lékařkou, takový život, jaký vedou mě sestry by mne neuspokojoval.“ Mála Ivanku obětlila k doktorovi svého bratra, který byl dětským lékařem. „Já bych byla dětským lékařem, ale ty jsi ještě malá, a dětské oči a maloučnou vřidychla.“

Ríkala to velmi vážně, plížila vlně na svých šestnácti let. Doktor si usněl vzpomněl, že před desítkami lety mála šla, že ho zavolala. Jak usedavě plakala při rozjedu.

„Je to jiné, než si to předstávate. Jití roztříst. Co si máš vypravovat o módním dětském sanatoriu, pro šykýlené, přecitlivělé bohaté děti. Vzpomněl si, že kdysi dávno snil, že bude léčit zdarma chudé děti. Hm... Nyní mě chvála Bohu jiné starosti. Jití je mladší sestřička!“

Zjistil, že se sešlžením dívá na její vlasy, velmi hebké a velmi mladé. Takový život, jaký vedou její sestry by jí neuspokojoval? Myslí si dále. Co by chtěla, malá? Alena, sestřička z Heralduových děvčat se výhodně provdala. Má auto, šperky, krásné láty... Jane, mladší, je krásná, ale tolik šepčela, jistě jí provdají neméně dobře.

Ivanka měla teď vzhled školáčky i mladé dámy ve věkových letech z bílého moucelinu. Ano, Holáčky, pro ty moudré feč, které odličovala, jako děvčátka vyvolané v tabule. A přece to byla již malá dívka, jemná, krásná a svádá, s tím hravým čelem, s těma sasanými očima.

Vedle v sále ještě tančeli, až

již bylo k ránu a únavu ležela na lůžkách. Přistihla, že rovná Ivanku s paní Jeriovou, která byla již přes rok jeho mládkou. Nebylo možno mládku jenou dvacet lety byl takový jako malá Ivanka, opravdový, plný ideálů, plný nejlepších přecitlivělostí a snů.

Byl podivně dojat.

„Víte, doktore, někdy si myslím, že se nevzdám doma a uteču. Říkám vám to proto, že jste byl vždy na mnohodný.“

Dodala, jako by se zastýděla, „Maminka nemyslí na nic jiného, než, aby co nejrychleji provdala Janu.“

O mne tu nikdo nestojí. Na mne nemyslí nikdo!“

„Nezbývá mi nic jiného, než abych se učila, abych četla, abych hrála celé dny na klavír. Tak jediné mohu zapomenout, že jsem tak sama. Děvčata z naší třídy chodí na schůzky a oktaviny. Připadají mi hloupí, vřidni ti zední kluci. Mám si nechat mačkat ruce v biografu!“

Doktor přijal se zadoctitěním tuto poznámku. Byl to hezký mladý andílek, v té chvíli by jistě šárlil, kdyby se mu ve své zpozděti přiznala k nějaké studentské lásce.

„Doktore, pojďte si sednout do hudebního salonku, je tu tolik koufel! Teď k ránu tvořili bohaté malé důvěrné kroužky a někteří se již chystali k odchodu.“

Jana Heralduova se střežně smála. Vedle malé Ivanky vypadala tolik starší, že doktor chápala stánek paní domů, aby jí co nejdříve provdala. V tom

to domě se šilo vždy nákladně, než to uesela kapsa starého pána. Věděl, že finanční potíže a dluhy rostly každým rokem. A co bude až starý pán odejde z ministerstva do penze? Řekl si s lehkou ironií: Ivanka má pravdu, bude šit jiným životem, než její sestry, na ni se již nedostane. Zdáni bohatství pomine, jen co si jim podaří provdat Janu.

Ivanka si zatím sedla ke klavíru. Bylo to ošitě, že práce teď chtěla, aby naslouchal její hře. Potlačil smutek. Ivanka hrála.

Jaká naivnosť hrát ve tji rano Chopina!

A tu se stalo, že plavá hlava Ivanky klesla na klavíry pod tláslu. Uchopila ruku doktora, který ji chtěl porveďnout, a pokrýval ji polibky.

V té chvíli se doktor zastýdl. Pak zvedl násilím Ivanku s otáčecí šidličky a usadil ji do křesla.

Zavřela oči, zaslouila je vlnými paraplíčky fas. Její dolní ret se dojemně chvěl. Plakala jako malá holčička. Neutratila dosud svůj dětský pláč.

„Doktore, kdy chodím, tedy na vás myslím. Ve škole... vřidne... Snad se mi vysmějete, ale musila jsem vám to říci!“

Byl velmi rozpačitý, nevěděl, co by jí na to řekl. Utíral jí slzy, které se jí kutálely po tvářičkách.

Všala mu jeho veliký plátný kapesník a dětky si do něj utřela nosík.

Vtom se otevřely dveře a Jana volala: „Chcete černou kávu, doktore?“

Ano, chtěla černou kávu. Ivanka se zatím uklidnila. Doktor cítil, že ji nemůže říci to, co říkal jiným ženám v podobných chvílích. A slova, která by mu byla naleptala mládí a čistě srdce, ta již dávno za-

pomněl... Ivanka však na štěstí odešla beze slova.

Auto osvčtovalo stromy v síci. Vynořily se s mlhy, zaplavalu v září reflektorů jako rudé pochodně podzimní a zase zapadly do tmy.

Paní Jeriová položila důvěrně ruku na jeho rameno. Připadala mu teď obřídla a důvěrnost, která byla tak opotřebená a maimá. Myslí na Ivanku, na mladé čisté děvčátko v bílých šatech z moucelinu. Před maturitou chodil s děvčátkem, která se Ivance podobala.

Žil tak pochybeně. Což se bude vždycky jen přikřívát u cizích rodě? Omrzely ho všechny ty krásné, úllané, prodě...

Žit dětské stracon u mladou, krásnou ženu, mít děti, klidný domov, šit čisté a d-bře.

Projžděti městem, které se již pomalu probouzel. Podíval se na Martu Jeriovou. Její pěstá ruka spočívala dosud na jeho rameni.

Pak si uškle vyponněl na dluhy rodiny Heralduovy, na ten křivčovitý spěch a jakým chtějí provdat Janu. A pak se zasmál...

„Proč se smějete?“ zeptala se Marta dotčerá.

„Promiňte, drahoušku, vzpomněl jsem si na něco velmi smutného.“

A v duchu si říkal: Bláznové, bláznové, bláznové bexbalé. Uvážte si pa křit čemu bez vřidna!

Auto se zastavilo před vilou Jeriových.

„Na shledanou, jako obyčejně.“ řekla Marta.

Polbil ji dlouze ruku. Byla šklá tato Marta Jeriová, nikdy ještě neměl tak efektu mládku!

A omd malé Ivanky byl zachráněn.

L. Mlad.

HOVĚZÍ MASO V NEDĚLI

Hovězí štiky paprikou. Hovězí plátky naklepeme, osolíme a po obou stranách na rozpáleném omastku opéčeme. Na kastrol dáme tuk, usmažíme do růžova cibuli, přidáme kaci, papriku. Když je to zasmáčené zalijeme vodou a octem, povaříme. Vložíme tam osmažené štiky a dusíme do měkka. Šťávu přecedíme. Podáváme s bramborovou kaší.

Hovězí po italsku. Hovězí špalíček nasolíme, poprášíme paprikou a když je špek, propícháme. Necháme hodinu ležet. Na omastku zapékáme cibuli a nakrájený párek. Maso na to vložíme, přidáme nakrájená rajčata. Nejdříve dusíme a pak v troubě pečeme. Maso nakrájíme a šťávu přecedíme.

Hovězí na káse. Uprášíme zeleninu na kolečka nakrájíme, několik pepří, 4 lžičky, trochu nového koření a citronové šťávy, bobkový list a tymián. Maso naklepeme, osolíme, dusíme na zelenině do měkka. Pak je nakrájíme, vymažeme šťávu zapečenou moukou. Jak mouka zčervená, zalijeme bílým vínem, povařenou přecedíme na rozkrájené maso.

Hovězí jako smažená. Zadní hovězí naklepeme, osolíme, posypeme rostlinným jablem a tymiánem. Dáme do kamenné nádoby, obložíme nakrájenou cibulí, sádkami. Necháme několik dní ve studnu a denně obracujeme. Na omastku usmažíme na kolečka krajovou zeleninu a párek, několik pepří, kousek sádky, nové koření, tymián a trochu citronové kůry. Dusíme na ní maso, podléváme až je měkké. Pak je rozkrájíme do omáčky, dáme trochu jablek, páleného cukru a octa. Povařenou přecedíme na maso a ještě je v ní dusíme.

Z NAŠEHO JÍDELNÍČKU

Zátoky makarony s rajskou omáčkou. Makarony uvaříme do měkka a sceďme. V hrnčku rozpustíme kousek omastku, přidáme mouku, zamícháme, zalijeme troškou mléka, mícháme na ohni v hustou kaši. Osolíme, opepříme, smícháme s makarony a strouhaným tvrdým sýrem. Upečeme ve vymazané kastroli do červena. Podáváme s rajskou omáčkou.

Kynutý závin bramborový. Uvaříme o trochu víc než 1/2 kg brambor, oloupeme, rozstříháme, přidáme 2 lžice rozpustěného omastku, sůl, 1/2 kg mouky, 1 vejce, 3 dkg kysnutých kvasnic. Necháme kynout hodinu. Oloupeme jablka, nakrouháme. Těsto rozválíme na stáblo silné, potřeme omáčkou, posypeme strouhanou houskou, jablky, cukrem se skořicí, tučenou smetanou pomerančovou kůrou. Zavlníme, dáme na pomalý plach na 1/2 hod. kynout. Pak 1/2 hod. pečeme.

Náčky z ovesných vloček. Do čtvrt litru mléka, slabě osoleného, dáme kousek omastku a zavlníme tolik vloček, aby za 10 minut byla hustá kaše. Utřeme 4 kolečka sacharínu, 2 žlutky, po kousku studenou kaši. Tře se to asi 10 minut. Přidá se pomerančová kůra, sniž se 3 bílků a lžice krupice. Pečeme ve vymazané formě půl hodiny.

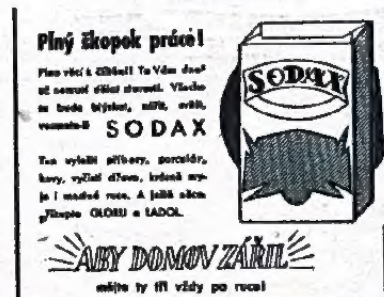
Uherští rožtánky. Nastrojíme cibulku, smícháme s sekanými kapary, utřenou sardelí a vařeným žlutkem. Utřeme kašičku a troškou citronové šťávy a papriky. Naklepané rožtánky osolíme a nožem místo špekem protkáme připravenou kašičkou. Dusíme pak na cibuli.

Houbové omelety. 2 lžice sušených hub namožíme v mléce a pak dusíme na omastku s kminem. Zaděláme 1/2 kg ječné mouky, trochu soli, žlutky, tolik mléka, aby bylo tlusté těsto. Přidáme prochlazené houby, ze 2 bílků sniž. Na pomalé pánev lijeme těsto, upečeme každou omeletu po obou stranách a pak sáláme. Podáváme horké.

Slezské knedlíky. Z ječné mouky, špetky soli a studené vody zaděláme měkké těsto a vyválíme na vále na prst vysoko. Posypeme škvařkou, zavlníme. Rozkrájíme na kusy tři prsty dlouhé, balíme z toho knedlíky. Vaříme ve slané vodě s maximálně usmaženou cibulkou.

Trhanec. 15 dkg ječné mouky, 2 dkg cukru, 2 žlutky, trochu soli, prášku do pečiva na špičku nože, 1/2 l mléka se zadělá v tlusté těsto. Zamíchá se lehou sniž ze 3-4 bílků. Mohou se vmíchat také hrozinky. Těsto se vlije na rozpálený omástek, upeče po obou stranách, roztrháme vidličkami a sype cukrem.

Kaše jablečná. Špalíček, dobře pak vyprázdně jablek vaříme ve zředěném mléce s kouskem tuku a cukru asi 1/2 hod. Podáváme buď horkou sypanou perníkem, cukrem a skořicí, nebo napěchujeme do koflíků studenou vodou vypláchnutých. Vychladlou vykládáme na talířky, pocukrovanou podáváme s ovocnou šťávou nebo kompotem.

VAŘÍME CELÝ TÝDEN:	
Jednoduché a snadné jídlo, osvěží zdravý žaludek	
P	Oběd: Polévka z ovesných vloček se zeleninou. Bramborová omáčka s šlehačným kečupem. Vaňou: Čekanková kaše s okurkou.
Ú	Oběd: Čekanková polévka s chlebem. Litvice. Vaňou: Zátoky makarony s rajskou omáčkou.
S	Oběd: Polévka z rajčat. Kynutý závin bramborový. Vaňou: Guláš z vepřů a chlebem.
Č	Oběd: Polévka z kosti a krupic. Houbový knedlík s kysrovanou omáčkou. Vaňou: Náčky z ovesných vloček.
P	Oběd: Hrachová polévka. Buchty. Vaňou: Nostovaná kaše.
S	Oběd: Bramborová polévka. Jablek. Vaňou: Kuráš se salátem.
N	Oběd: Křehká polévka. Uherští rožtánky a soky. Vaňou: Kapustová karbanátky se salátem z červeného zelí.
Zátoky strouhané do každé domácnosti.	

NEVESELÉ VYHLÍDKY.

„Tati, když se nebudem, tak budu starý mládenec, jako strýc Emil?“

„Ano!“

„A když se ožením, tak budu jako ty?“

„Ožením.“

„No, to jsem tedy v pěkné hali!“

POSVÍCENÍ NA VSI.

V jedné venkovské škole měly děti napsat za domácí úlohu dějiny z posvícení. Jenková dívka vypadala takhle: „Protože už týden přišlo a všechny cesty do naší vesnice byly zatopeny blátem, nepříšel k nám na posvícení nikdo a mohli jsme všechno sníst sami. Bylo to nejkrásnější posvícení, na jaké si pamatuji...“

U OBĚDA.

Učitel hodil promluvit k dětem o modlitbě před jídlem. Zeptá se Karličky: „Co říká tatínek, když všichni nasazete k obědu?“ „Náš tatínek říká: už zase ta zaprašená polévka!“

ZDVŮRILÁ RODINA.

Věrka povídá svému mladšímu bratříčkovi: „Pochej, jifiku, chvilku, já jdu jen poprát tatínkovi dobrého litra.“ „Pondě, Věrko, já už jsem mu přál a dal mi všechny drobné, které měl u sebe.“

PODIVNÉ ČTENÍ.

„Copak to čteš, Zedluka?“ „Nevím, strýčku.“ „Ale vždyť to čteš nahlas.“ „Ale já to neposlouchám.“

VYHODNÝ ČAS.

„Kdy je nejvhodnější doba k čtení ovoce, Kalouska?“ „Sim, když se hlídáš právě nedívá.“

Z PŘÍRODOPISU.

„Čím počítá moucha potravu?“ „Pročím, sošléhem.“ „A jaký je ten sošléhek?“ „Ani takový, jako má slon, jenomže trochu menší.“

Melantrich K. a Emil Čalovský (3)

CHYTŘENÍ NAPOVĚZ.

„Sprádu! Hurý nám pošly ruční maso. Ale ještě něco nám dovozi? No, copak máme doma v postelích?“ „Sim, blechy!“

PEKLO I NEBE V JEJICH OČÍCH...

Melantrich, Praha Foto archiv Fotograf nastal a anděl strážce nad jeho ruce práce, aby zahradil hra na babu po a přes zabránil škola jen nějakou tou odměnou.

Viděli jste někdy děti, při práci? Mnohdy, že jste měli štěstí a zachytili je právě v takovém Hdkém a vskácném okamžiku, kdy jste se nevydávali v nebezpečí neprospěchu rozlišení otě, jímž jste se marně snažili sledovat všechny jejich pohyby. Ale pravděpodobněji jste to šití neměli a po chvilce přikličili ke kře (jak známo, hra je prací dětí) jste měli před očima mlčky a v tichém dojem Niagara.

Na takovou chvíli čekal váš fotografický aparát. Uvědomili jste si jasně jeho existenci a domnívali se „nastavit“ vaše mysl. Aparát poslušně vykonával, čeho byl schopen, ale ke své hrůze jste zjistili, že jsou to jen nepatrné čáry dětské kvinty, které se v okamžitém strnutí zachytily na citlivé emulsi vašeho filmu.

Kdepak děti! Přijďte po druhé radej se filmováním přístrojem! Kypící život je

jejich vnitřního světa kypí tolik, že docela překypí i vně. Hrají si „na babu“ a stávají se tím hrdinami pekla, výzvou osudu jim v cestu nastavené, marně byste se ptali, kde začíná a kde končí jejich věrná schopnost — je bez začátku a bez konce, krouží neustále v kruhu, takovém nekonečném spirálovitém kruhu, který pramení sám ze sebe a nečká na okolní vanoty. Nejkrásnější na tom všem je, že to sami nevidí. Běhají a skáčí, slézájí strmé stěny a šplhají po dolých skalách bez předehné výšky a rozumového oceňování. Jsou to čerty podle jedné a andělé podle druhé a zkrátka se, že obě možnosti mají pravdu. Nikdo jiný než žert nedocílil by býti zároveň na deseti místech, tu se vynoří a tam zmizí, hledejte a zvát a vítat prach v oblaku, v nichž však zároveň můžeme zahlédnout mizet začátku první anděla, protože jen jeho křídla vedoucí je přenést bez šrámu přes všechny ty rokle a propasti, které až ul skutečně nebo obrátě stávají. Když se chvíli díváte na to hemžení, máte dojem pekelný. Když si však jednoho původce toho hemžení chytíte a proklepnete zblázna — ale musíte ho držet pevně — vidíte v jeho očích nebe.

Zkrátka, ať už peklo nebo nebe, známou dětský svět něco dokonalé individuality a nevýslovného, něž, co nezavírá ani na počtu let. Myšlenka je u nich činná, setmí co u nás dospělých z velké většiny je činná myšlenkou. Proto se marně namá-

Fotograf nastal, neboť jeho aparát nese potřebu je setmí vteřiny kuddlání snímku, ale asi pít vteřiny k novému zaměření — a kdepak je za pět vteřin takový kluk!

háte zachytit si mrtvým objektivem tyto jejich „myšlenky“ a konservovat je tím způsobem na dobu posudjší. Fotografie sama o sobě nefekne vám o dětském životě nic, může se však stát vědoucí drátem vaší fantazie, která vám obraz dětí podle stáje předlohy sama nakreslí, jestli domněne podle počtu let, ale podle svého vnitřního chápání ve věku k dětem a jejich světu přiléhajícím. Nemá to žádnou měru a nelze se tomu učít. Být dítětem není o-táskou čten, je to problémem věčnosti. Mnohdy stačí, abyste si to jen jasně uvědomili a už jste v proudu věrně a bezprostředně dětské vitality, kterou vysoce přiblížíte mrtvému obrázku.

Ale mnohdy také, bohužel, ucelíte potřeby zavýsknout si bez přičiny jako malý kluk, ani když celá odpoledne přiblížíte barmotu a věni dětské hry. Bohužel!

Fotograf nastal zachytil všechny řádky nebezpečného klukovského úlovcí, jakým se má stít i proud hra „na babu“, hraje-li se přes zabránil a nad poměrně značnou klukovou přes hamnou podzávětku. Při zahradě hmočce pracují strážní andělé „přes čas“.

NAD ŠKOLNÍ ÚLOHOU

Po volných, svobodných chvílích prázdnin musí se děti najednou soustředit ke školní práci i domácímu úlohu. Školní úlohy doma se staly v posledních letech jaksi i povinností rodičů, kteří se snaží, aby prospěch dítěte byl co nejlépe, pomáhají k němu. Tato pomoc rodičů není však k prospěchu dítěte.

Pomoc matky se omezuje v prvním školním roce jen v dohledu na čistě ruce, čistý stůl, kde se úloha píše a snad na dobu práce. Pak úlohu prohlédne, pochválí nebo pohaní. Kreslí se dítě různě škurky, obrázky, které učitel oloží, aby fantazie dítěte se prokázala, pracovala je tuze málo výchovné a mnoha hloupek.

Hanička dostala ve druhé třídě za úkol nakreslit strážníka na klířevate. V první třídě pomáhala jeho kreslit tatínek. Ve druhé to odepřel, jen přilíhly rozumný. Maminka ale chce, aby Hanička měla jedinku z kreslení jako v první třídě. Marně se pokouší se Haničku nakreslit krásné strážcealice. Ne — není to jako do tatínka. Jede se tedy na druhý konec města k strýci kvintánovi. Není doma, hraje někde kopanou. Matka rozčilená, Hanka buď ubořená nebo také netečná vzal se až večer bez úlohy. Zvoní se ještě u souseda, kde mají také studenta. Ani ten není doma. Co teď? Táta lžeří, že opsal dítě má sedět nad úlohou, je k toho velká mrazotou, mamičské výstupy, výtčky s obou stran. Rozložený otec na konec kreslí na čtvrtku strážníka, kterého Hanička druhý den podepisuje jako svou práci.

Kdyby jen ten strážník a ostatní dětské kresby. Ve vyšších třídách jsou to početní úlohy, nad nimiž sedí celá rodina, nad nimiž se nejmenší nasmáhá Hanička. Jsou to pak rýsy, úlohy slohové, které jsou po řadu let více prací rodičů než žáky, posudjší studentky.

Zvykne hned od první třídy dítě samostatně myslit i pracovat. Jen ať se na nikoho nespolehá. Zeptejte se jen letma, co má za úkol a dbejte, aby si jej brzy a hlavně za denního světla vypracoval, v klidu a tichosti. Rozdíl je u něj čas, aby se kbylo dosti na přehledání. Dítě

musí mít určitou dobu na procházku, cvičení. Nesmí si vzít po obědě zábavnou knihu, ležet v ní dobu, pak běhat venku a večer opsalé teprve shánit úlohu. To je váš úkol, maminko! Naučte dítě, že první povinností je vypracovat dítě učené práce, pak dát tašku do postelky. Potom se věnovat tělesnému cvičení a teprve na konec kře. Zvyknete-li tomu dítě od první třídy, bude po celý život plnit nejdříve povinnosti a teprve pak se bavít.

Matka.

PÍSEŇ LÁSKY...

Když Adam motykou překopával půdu, přistoupil k němu jeden ze stěžlů Páně:

„Znáš mae ještě, Adame?“

„Znáš tě dobře, o Gabrieli, co tu hlídáš?“ „Nic nehledím... stál jsem jen na prahu ráje, viděl jsem, jak se lopotíš... a tak jsem se tě chtěl zeptat, jak je ti?“

„V ráji to bylo krásné, Gabrieli! — Žil jsem tam bez starostí, neznal jsem vůbec, co je to práce a námaha, ani strach nebo nebezpečí... ale navštívil jsem také o radosti života... v rovnováze stále blaženosti zůstaly mi utajeny výše i hlubiny žiti... Když po dlouhé úzkostné nejistotě a doufání vzejde mi v čerstvé zeleni nové sémě... když po dnech topoty mi Eva mohlou ztvrdlou ruku stiskne, mě rány vypráz a léčivými bylinkami kryje... když večer mohu po jejím boku odpočívat... pak zapomínám na všechnu hroznou dřinu. Těče nás Pán potrestal — jak se zdálo — ale jeho věčná dobrota ponechala nám lásku. Raději bych s Evou všechny hrůzy pekla postoupil, než abych se vrátil bez Evy do blaženství ráje... Slunce zapadá, odpusť mi, ale musím skončit práci dnešního dne... A taká Eva na mne čeká...“

Domluvil, opřel si těžkou motykou na ráma a krácel unaven, ale vzpřímen ko své chatě.

Gabriel se za ním díval v hlubokém zamyšlení. Pak si řekl:

„Jak jsou tihle lidé podivní... a něčeho dovedou si vytvořit nové štěstí!“

Tiše přechází léto, a kluci se ani nedívají, že stromy už stojí holé, že vlaštovky se už odstěhovaly, že na loukách už rozkvetly bělostné tolije, že už je podzim. Na ousávaných pastvínkách vyskakují do mhy modravé ohníčky, rozhoří se jasně u lesa, a nejlépe se rozdýmají na opouštěných stráních. Dálek do celého kraje táhne se pach čoulicí bramborové nati. A chlapi se předstihují, či oheň kouří nejvíc. A pak nastane závodění, kdo přeskochí vyšší oheň, mnohdy i za cenu upálených nohavic, a silnostně se volí letošní král ohníčků. A ještě než slunce zapadne, vybírají se z rozžhaveného popela pečené brambory, ach, jak příjemně páli do prokleklých rukou, a jak chutnají! Městský tvor je připraven o všechnu tu poesii venkova, a přece touží vytvořit si aspoň chraovu imitaci. I na strání Seminské zahradě se najde zákrut, které rádo se nanejšť uznou z mamičiny spíže, a bez bučícího dobytka, bez bludického a bez vit. Zde se jen páli suché listy a drn, ale i pražití kluci uskutečňují tu své romantické sny.

Foto Nořk.

PÁNSKÉ KOŠILE, SPODKY A TEPLÉ VESTY

1863

Č. 1867. Sportovní košile z flanelu nebo trikotinu. Spotřeba 3 m látky, 70 cm široké. Střih vel. 38, 40 a 41 je za K 6.—

Č. 1868. Sportovní košile z kostkovaného flanelu, barchetu nebo lehké viněné látky. Košile má příšitý límec a nastepované kapsy. Spotřeba 3,5 m látky, 70 cm široké. Střih vel. 38, 39, 40, 41 a 42 je za K 6.—

Č. 1869. Pánské spodky, které se upředu přepínají. Spotřeba 1,25 m látky, 70 cm široké. Střih střední velikosti je za K 5.—

Č. 1860. Sportovní vesta z duvetinu, která má rukávy ze serže, podkládaného vatelínem, do čívrů prostěpované. Spotřeba 2,5 m duvetinu, 70–90 cm širokého a 1,25 m látky na rukávy. Střih střední velikosti je za K 7.—

1858

1854

1867

1855

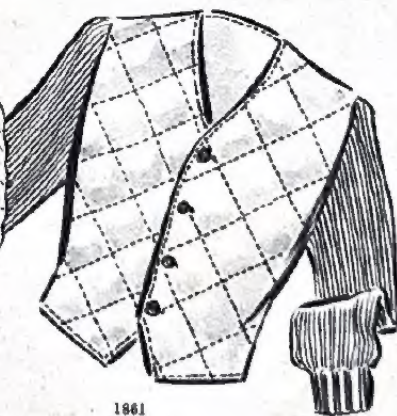
1850

1856

1860

1861

Na obrázcích v tomto sloupci jsou čtyři nejběžnější druhy pánských košil. První č. 1863 je s odepínacím límcem. Spotřeba 3,25 m látky, 70 cm široké.

Č. 1854. Košile s odepínacím límcem a odepínacími manžetami. Spotřeba 3,5 m látky, 70 cm široké.

Č. 1855. Jednod. košile s příšitým límcem. Spotř. 3 m látky, 70 cm šir.

Č. 1856. Smokigová košile se šikrobenou náprsenkou. Spotřeba 3,25 m látky, 70 cm široké.

Střihy na objem krku č. 38, 39, 40, 41 a 42 jsou za K 6.—

Střihy v ostatních velikostech obdržíte na objednávku.

Kresila Růžková

Č. 1861. Prošívaná vesta s napletenými rukávy. Spotřeba 1,25 m látky, 80–100 cm široké. Střih s popisem práce na pletení je za K 8.—

Střihy dodá Hvin závod pro ženské ruční práce, Praha II, Iindřichská č. 3.